

๔๔๖
สถานททนนขอบ

นาย ฐิติกร ประจักษ์แสงศิริ

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เขียนขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของงานที่ศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตรกรรม

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2556 - 2557

สถานที่ที่ฉันชอบ

My favorite places

นาย จิตติกร ประจักษ์แสงสิริ

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตรกรรม

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2556 – 2557

กิตติกรรมประกาศ

ศิลปินนิพนธ์ชุดสถานที่ที่ฉันชอบ ประสบความสำเร็จได้ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์อลิตา จันฝงเพชร ที่ให้ความช่วยเหลือ ให้คำชี้แนะช่วยแก้ปัญหาตลอดจนให้ความรู้และประสบการณ์ที่ดีแก่ข้าพเจ้า

สำหรับคุณงามความดีอันใดที่เกิดจากศิลปินนิพนธ์ฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอมอบให้กับบิดามารดา ซึ่งเป็นที่รักและเคารพยิ่ง ตลอดจนครูอาจารย์ที่เคารพทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และถ่ายทอดประสบการณ์ที่ดีให้แก่ข้าพเจ้า

ฐิติกร ประจักษ์แสงศิริ

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติให้
ศิลปนิพนธ์ ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

.....คณบดี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

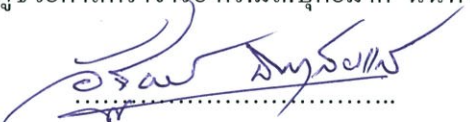
คณะกรรมการตรวจศิลปนิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วุฒิกิจ คงคา)

..... กรรมการ
ม.ล. บุญผด รัตนกัน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ม.ล.บุญผด รัตนกัน)

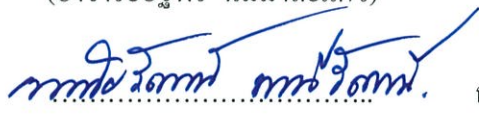
..... กรรมการ

(อาจารย์คมสัน หนูเขียว)

..... กรรมการ

(อาจารย์อัฐพร นิมมาลัยแก้ว)

..... กรรมการ

(อาจารย์อนุพงษ์ จันทร์)

..... กรรมการ

(อาจารย์หทัยรัตน์ มณีรัตน์)

..... กรรมการ

(อาจารย์นิธิพัฒน์ หอยสังข์ทอง)

..... กรรมการและเลขานุการ

(รองศาสตราจารย์อติดา จันทังเพ็ชร)

กรรมการและเลขานุการ

..... อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์อติดา จันทังเพ็ชร)

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์

หัวข้อศิลปนิพนธ์	สถานที่ที่ฉันชอบ
	My favorite places
ชื่อ	จิตติกร ประจักษ์แสงศิริ
รหัสนักศึกษา	53020426
สาขาวิชา	จิตรกรรม
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2556 - 2557
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์อลิตา จันทร์เพ็ชร

บทคัดย่อ

การเขียนภาพทิวทัศน์มีคู่กับงานจิตรกรรมมานานแล้วเป็นเวลานานหลายร้อยปี การถ่ายทอดทิวทัศน์ในลักษณะของงานจิตรกรรมก็ถือได้ว่า ทิวทัศน์นั้น เป็นต้นแบบทางธรรมชาติที่ใช้ในการสร้างงานจิตรกรรม ไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยต่างๆ แม้แต่ลัทธิที่ไม่เน้นการเคารพต้นแบบก็ตาม ในผลงาน บทสนทนาจากแบบจำลอง ก็ได้อิทธิพลจากทัศนคติ รูปแบบและวิธีการของการเขียนทิวทัศน์ในงานจิตรกรรมของการเขียนแบบเหมือนจริง มาเป็นข้อจำกัดในการสร้างสรรค์ภาพร่างผลงานจิตรกรรม แต่อย่างไรก็ดี อิทธิพลที่ได้รับล้วนแต่เป็นอิทธิพลจากศิลปกรรมอย่างเดียว ยังคงมีอิทธิพลจากสื่ออื่นๆ อีก อิทธิพลเหล่านั้นก็คือ อิทธิพลจากแบบสถาปัตยกรรม ซึ่งจะโยงไปสู่พฤติกรรมของมนุษย์

ศิลปนิพนธ์เรื่อง สถานที่ที่ฉันชอบ นี้ผ่านกระบวนการสร้างสรรค์จาก ภาพต้นแบบทางจินตภาพ เป็นงานจิตรกรรม สีอะครีลิคบนผ้าใบเป็นจำนวน 6 ชิ้น โดยมีหัวใจสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานคือ ความขัดแย้งระหว่างสถานที่กับรูปร่างตัวบุคคล

ทั้งนี้ข้าพเจ้ามีจุดประสงค์เพื่อ ศึกษา ค้นคว้า เกี่ยวกับการเขียนภาพทัศนียภาพ และ เทคนิคต่างๆ ในรูปแบบความเป็นเอกลักษณ์ของข้าพเจ้า

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพประกอบ	ง
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญของโครงการ	1
1.2 แนวความคิดสร้างสรรค์	8
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ	8
1.3 ขอบเขตของโครงการ	8
บทที่ 2 อิทธิพลที่ได้รับจากงานศิลปกรรม	11
2.1 อิทธิพลที่ได้รับจากงานศิลปกรรม	11
2.2 อิทธิพลที่ได้รับจากศิลปิน Vladimir Volegov	11
2.3 อิทธิพลที่ได้รับจากศิลปิน Voka	15
2.4 อิทธิพลที่ได้รับจากศิลปิน Leonid Afremov	19
2.5 สรุปอิทธิพลที่ได้จากงานศิลปิน	23
บทที่ 3 วิธีดำเนินการสร้างสรรค์	24
3.1 ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง	24
3.2 กระบวนการสร้างสรรค์	30
3.3 การแก้ปัญหาในการสร้างสรรค์ผลงาน	33
บทที่ 4 การวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์	34
4.1 การวิเคราะห์ผลงานโดยรวม	34
4.2 การวิเคราะห์การจัดวางองค์ประกอบ	40
บทที่ 5 บทสรุป	45
บรรณานุกรม	46
ภาพผลงานศิลปะ	47
ประวัติผู้เขียน	52

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่	หน้า
1. ภาพที่ 1 ภาพป่าไม้ในเมืองไทย	2
2. ภาพที่ 2 ป่าประเภทที่ไม่ผลัดใบ	3
3. ภาพที่ 3 ภาพป่าประเภทที่ผลัดใบ	5
4. ภาพที่ 4 ภาพการรัง	6
5. ภาพที่ 5 สวนสนุก	8
6. ภาพที่ 5 ภาพกีฬา Skydiving	9
7. ภาพที่ 7 ภาพศิลปิน Vladimir Volegov	11
8. ภาพที่ 8 ภาพผลงานของ Vladimir Volegov	12
9. ภาพที่ 9 ภาพผลงานของ Vladimir Volegov	13
10. ภาพที่ 10 ภาพผลงานของ Vladimir Volegov	14
11. ภาพที่ 11 ภาพศิลปิน Voka	15
12. ภาพที่ 12 ภาพผลงานของ Voka	16
13. ภาพที่ 13 ภาพผลงานของ Vok	17
14. ภาพที่ 14 ภาพผลงานของ Voka	18
15. ภาพที่ 15 ภาพศิลปิน Leonid Afremov	19
16. ภาพที่ 16 ภาพผลงานของ Leonid Afremov	20
17. ภาพที่ 17 ภาพผลงานของ Leonid Afremov	21
18. ภาพที่ 18 ภาพผลงานของ Leonid Afremov	22
19. ภาพที่ 19 ภาพร่างชุดที่ 1 1/4	24
20. ภาพที่ 20 ภาพร่างชุดที่ 1 2/4	24
21. ภาพที่ 21 ภาพร่างชุดที่ 1 3/4	25
22. ภาพที่ 22 ภาพร่างชุดที่ 1 4/4	25
23. ภาพที่ 23 ภาพร่างชุดที่ 2 1/4	26
24. ภาพที่ 24 ภาพร่างชุดที่ 2 2/4	26
25. ภาพที่ 25 ภาพร่างชุดที่ 2 3/4	26
26. ภาพที่ 26 ภาพร่างชุดที่ 2 3/4	26
27. ภาพที่ 27 ภาพร่างชุดที่ 3 1/4	27

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
28. ภาพที่ 28 ภาพร่างชุดที่ 3 2/4	27
29. ภาพที่ 29 ภาพร่างชุดที่ 3 3/4	28
30. ภาพที่ 30 ภาพร่างชุดที่ 3 3/4	28
31. ภาพที่ 31 ภาพร่างชุดที่ 4 1/4	29
32. ภาพที่ 32 ภาพร่างชุดที่ 4 2/4	29
33. ภาพที่ 33 ภาพร่างชุดที่ 4 3/4	29
34. ภาพที่ 34 ภาพร่างชุดที่ 4 4/4	29
35. ภาพที่ 35 ภาพสถานที่ที่ฉันชอบ หมายเลข 1	35
36. ภาพที่ 36 ภาพสถานที่ที่ฉันชอบ หมายเลข 2	38
37. ภาพที่ 37 ภาพสถานที่ที่ฉันชอบ หมายเลข 1	40
38. ภาพที่ 38 ภาพสถานที่ที่ฉันชอบ หมายเลข 2	42
39. ภาพที่ 39 ภาพสถานที่ที่ฉันชอบ หมายเลข 1	48
40. ภาพที่ 40 ภาพสถานที่ที่ฉันชอบ หมายเลข 2	49
41. ภาพที่ 41 ภาพสถานที่ที่ฉันชอบ หมายเลข 3	50
42. ภาพที่ 42 ภาพสถานที่ที่ฉันชอบ หมายเลข 4	51

บทที่ 1

บทนำ

การจำลองพื้นที่ความจริง เป็นการสร้างชุดภาพความจริงขึ้นมาเพื่อบอกเล่าถึงทัศนคติที่มีผ่านการประกอบสร้างด้วยสถานที่ๆมีอยู่จริงกับตัวข้าพเจ้าที่มีความรู้สึกกับสถานที่นั้น หรือเหตุการณ์นั้น แล้วพยายามนำเอาตัวเองเข้าไปอยู่อย่างถาวร เสมือนการจำลองว่าเป็นสถานที่ เป็นพื้นที่ที่เคยเกิดขึ้นจริง เป็นเสมือนการบันทึก เป็นการหยุดเวลา หยุดความรู้สึกไว้กับสถานที่ที่ประทับใจ แล้วเล่าผ่านงานจิตรกรรม เพื่อให้พื้นที่ส่วนตัว เวลาส่วนตัวในชีวิตจริงที่ค่อยๆหายไป ในโลกที่เร่งรีบได้ช้าลง ในทางวิทยาศาสตร์เวลาที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องที่สมมุติขึ้น การหยุดเวลาอยู่กับพื้นที่ส่วนผ่านงานจิตรกรรมจึงเป็นกระบวนการจริงที่รับรู้ได้ แม้งานเป็นเพียงพื้นที่บนผืนผ้าใบ แต่ก็พื้นที่ๆจำต้องใช้ระยะเวลาในการสร้าง ความขบขัน ความขัดแย้ง จะเป็นตัวแปรสำคัญที่จะนำพาให้ตัวศิลปินและผู้ชม

1.1 ความสำคัญของโครงการ

ข้าพเจ้าได้รับแรงบันดาลใจมาจาก ความขัดแย้งที่เกิดจาก ตัวข้าพเจ้าใส่ชุดนักศึกษา ไปในพื้นที่ที่ข้าพเจ้าประทับใจ เช่น ป่าไม้ ใต้ท้องทะเล ท้องฟ้า และทำกิจกรรมที่สอดคล้องกับสถานที่นั้นๆ ข้าพเจ้าจึงได้นำมุมมองของ กระบวนการสร้างภาพต้นแบบของงานจิตรกรรม มานำเสนอเป็นงานชุดศิลปนิพนธ์ ในผลงานศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ ข้าพเจ้าได้สร้างพื้นที่ใหม่ภายในผืนผ้าใบและขอบเขตของจิตรกรรม ผ่านการประกอบสร้างจากสถานที่ๆข้าพเจ้าสนใจ การสร้างพื้นที่ใหม่เป็นเสมือนการสร้างพื้นที่ในอีกชุดความจริงที่ข้าพเจ้ามี ชุดความจริงในงานจิตรกรรม สามารถบ่งบอกเรื่องราว ทัศนคติ ในเมื่อความจริงในชุดภาพเป็นแค่ภาพความเสมือนจริงบนงานจิตรกรรม ในบทบาทของงานจิตรกรรมที่ศิลปินเป็นคนกำหนด พื้นที่ส่วนตัวคงไม่ใช่ภาพสำเร็จที่ปรากฏออกมา แต่พื้นที่ส่วนตัวนั้นหมายถึงพื้นที่ทำงานที่ศิลปิน ได้แสดงออกด้วยช่วงเวลาการทำงานและจดจ่ออยู่กับการเขียนรูป เพราะฉะนั้น ภาพงานสำเร็จจึงเป็นพื้นที่ส่วนตัวเสมือนจริง ผ่านจินตนาการของศิลปินที่ได้ถ่ายทอดออกไป

ภูมิทัศน์จากธรรมชาติ

1.1.1 ป่าไม้ในเมืองไทย

ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ หมายถึง ที่ดินที่ไม่มีบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ครอบครองตามกฎหมายที่ดิน โดยทั่วไป หมายถึง บริเวณที่มีต้นไม้หลายชนิด ขนาดต่าง ๆ ขึ้นอยู่อย่างหนาแน่นและกว้างใหญ่พอที่จะมีอิทธิพลต่อสิ่งแวดล้อมในบริเวณนั้น เช่น ความเปลี่ยนแปลงของลมฟ้าอากาศ ความอุดมสมบูรณ์ของดินและน้ำ มีสัตว์ป่าและสิ่งมีชีวิตอื่นซึ่งมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

ภาพที่ 1 ภาพป่าไม้ในเมืองไทย

ประเภทของป่าไม้จะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับการกระจายของฝน ระยะเวลาที่ฝนตก รวมทั้งปริมาณน้ำฝนทำให้ป่าแต่ละแห่งมีความชุ่มชื้นต่างกัน สามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ป่าประเภทที่ไม่ผลัดใบ (Evergreen)
2. ป่าประเภทที่ผลัดใบ (Deciduous)

ป่าประเภทที่ไม่ผลัดใบ (Evergreen)

ภาพที่ 2 ป่าประเภทที่ไม่ผลัดใบ

ป่าประเภทนี้มองดูเขียวชอุ่มตลอดปีเนื่องจากต้นไม้แทบทั้งหมดที่ขึ้นอยู่เป็นประเภทที่ไม่ผลัดใบ ป่าชนิดสำคัญซึ่งจัดอยู่ในประเภทนี้ ได้แก่

1. ป่าดงดิบ (Tropical Evergreen Forest or Rain Forest) ป่าดงดิบที่มีอยู่ทั่วไปในทุกภาคของประเทศแต่ที่มีมากที่สุด ได้แก่ ภาคใต้และภาคตะวันออก ในบริเวณนี้มีฝนตกมากและมีความชื้นมากในท้องที่ภาคอื่น ป่าดงดิบมักกระจายอยู่บริเวณที่มีความชุ่มชื้นมากๆ เช่น ตามหุบเขาริมแม่น้ำ ลำธาร ห้วย แหล่งน้ำ และบนภูเขา ซึ่งสามารถแยกออกเป็นป่าดงดิบชนิดต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ป่าดิบชื้น (Moist Evergreen Forest) เป็นป่ารกทึบมองดูเขียวชอุ่มตลอดปีมีพันธุ์ไม้ หลายร้อยชนิดขึ้นเบียดเสียดกันอยู่มักจะพบกระจัดกระจายตั้งแต่ความสูง 600 เมตร จากระดับน้ำทะเล ไม้ที่สำคัญก็คือ ไม้ตระกูลยางต่าง ๆ เช่น ยางนา ยางเสียน ส่วนไม้ชั้นรอง คือ พวกไม้กอ เช่น กอน้ำ กอเดือย

1.2 ป่าดิบแล้ง (Dry Evergreen Forest) เป็นป่าที่อยู่ในพื้นที่ค่อนข้างราบมีความชุ่มชื้นน้อย เช่น ในแถบภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือมักอยู่สูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 300-600 เมตร ไม้ที่สำคัญได้แก่ มะค่าโมง ยางนา พยอม ตะเคียนแดง กระเบากลัก และตาเสือ

1.3 ป่าดิบเขา (Hill Evergreen Forest) ป่าชนิดนี้เกิดขึ้นในพื้นที่สูง ๆ หรือบนภูเขา ตั้งแต่ 1,000-1,200 เมตร ขึ้นไปจากระดับน้ำทะเล ไม้ส่วนมากเป็นพวก Gymnosperm ได้แก่ พวกไม้ซุนและสนสามพันปี นอกจากนี้ยังมีไม้ตระกูลกอกขึ้นอยู่ พวกไม้ชั้นที่สอง รองลงมา ได้แก่ เป้ง สะเดาช้าง และขมิ้นต้น

2. ป่าสนเขา (Pine Forest) ป่าสนเขามักปรากฏอยู่ตามภูเขาสูงส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ซึ่งมีความสูงประมาณ 200-1800 เมตร ขึ้นไปจากระดับน้ำทะเลในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ บางที่อาจปรากฏในพื้นที่สูง 200-300 เมตร จากระดับน้ำทะเลในภาคตะวันออกเฉียงใต้ ป่าสนเขามีลักษณะเป็นป่าโปร่ง ชนิดพันธุ์ไม้ที่สำคัญของป่าชนิดนี้คือ สนสองใบ และสนสามใบ ส่วนไม้ชนิดอื่นที่ขึ้นอยู่ด้วยได้แก่พันธุ์ไม้ป่าดิบเขา เช่น กอชนิดต่าง ๆ หรือพันธุ์ไม้ป่าแดงบางชนิด คือ เต็ง รัง เหียง พลวง เป็นต้น

3. ป่าชายเลน (Mangrove Forest) บางทีเรียกว่า "ป่าเลนน้ำเค็ม" หรือป่าเลน มีต้นไม้ขึ้นหนาแน่นแต่ละชนิดมีรากค้ำยันและรากหายใจ ป่าชนิดนี้ปรากฏอยู่ตามที่ดินเลนริมทะเลหรือบริเวณปากน้ำแม่น้ำใหญ่ ๆ ซึ่งมีน้ำเค็มท่วมถึงในพื้นที่ภาคใต้มีอยู่ตามชายฝั่งทะเลทั้งสองด้านตามชายทะเลภาคตะวันออกเฉียงใต้ทุกจังหวัดแต่ที่มากที่สุดคือ บริเวณปากน้ำเวฬุ อำเภอลูง จังหวัดจันทบุรีพันธุ์ไม้ที่ขึ้นอยู่ตามป่าชายเลน ส่วนมากเป็นพันธุ์ไม้ขนาดเล็กใช้ประโยชน์สำหรับการเผาถ่านและทำฟืนไม้ชนิดที่สำคัญ คือ โกงกาง ประสัก ถั่วขาว ขำ โปรง ตปูน ถั่ว ขำ โปรง ตะบูน แสมทะเล ลำพูและลำแพน ฯลฯ ส่วนไม้พื้นล่างมักเป็นพวก ปรงทะเลเหงือกปลาหมอ ปอทะเล และเป้ง เป็นต้น

4. ป่าพรุหรือป่าบึงน้ำจืด (Swamp Forest) ป่าชนิดนี้มักปรากฏในบริเวณที่มีน้ำจืดท่วมมาก ๆ ดินระบายน้ำไม่ดีป่าพรุในภาคกลาง มีลักษณะโปร่งและมีต้นไม้ขึ้นอยู่ห่าง ๆ เช่น ครอบเทียน สนุ่น จิก โมกบ้าน หวายน้ำ หวายโปร่ง ระกำ อ้อ และแฉม ในภาคใต้ป่าพรุมีขึ้นอยู่ตามบริเวณที่มีน้ำขังตลอดปีดินป่าพรุที่มีเนื้อที่มากที่สุดอยู่ในบริเวณจังหวัดนราธิวาสดินเป็นพีท ซึ่งเป็นซากพืชผุสลายทับถมกัน เป็นเวลานานป่าพรุแบ่งออกได้ 2 ลักษณะ คือ ตามบริเวณซึ่งเป็นพรุน้ำกร่อยใกล้ชายทะเลดินเสม็ดจะขึ้นอยู่หนาแน่นพื้นที่มีต้นกกชนิดต่าง ๆ เรียก "ป่าพรุเสม็ด หรือ ป่าเสม็ด" อีกลักษณะเป็นป่าที่มีพันธุ์ไม้ต่าง ๆ มากชนิดขึ้นปะปนกัน ชนิดพันธุ์ไม้ที่สำคัญของป่าพรุ ได้แก่ อินทนิล น้ำหว่า จิก โสภน้ำ กระจุกน้ำกันเกรา ไม้พื้นล่างประกอบด้วย หวาย ตะค้าทอง หมากแดง และหมากชนิดอื่น ๆ

5. ป่าชายหาด (Beach Forest) เป็นป่าโปร่งไม่ผลัดใบขึ้นอยู่ตามบริเวณหาดชายทะเล น้ำไม่ท่วมตามฝั่งดินและชายเขาริมทะเล ต้นไม้สำคัญที่ขึ้นอยู่ตามหาดชายทะเล ต้องเป็นพืชทนเค็มและมักมีลักษณะไม้เป็นพุ่มลักษณะต้นคดงอ ใบหนาแข็ง ได้แก่ สนทะเล หูกวาง โพธิ์ทะเล กระทิง ตีนเป็ดทะเล หยีน้า มักมีต้นเตยและหญ้าต่าง ๆ ขึ้นอยู่เป็นไม้พื้นล่าง ตามฝั่งดินและชายเขา มักพบไม้เถาวัลย์ชนิดต่าง ๆ เช่น ชิงช้า หนาม หันกำจายมะดันขอ เป็นต้น

ป่าประเภทที่ผลัดใบ (Deciduous)

ภาพที่ 3 ภาพป่าประเภทที่ผลัดใบ

ต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ในป่าประเภทนี้เป็นจำพวกผลัดใบแทบทั้งสิ้น ในฤดูฝนป่าประเภทนี้จะมองดูเขียวชอุ่มพอถึงฤดูแล้งต้นไม้ส่วนใหญ่จะพากันผลัดใบทำให้ป่ามองดูโปร่งขึ้น และมักจะเกิดไฟป่าเผาไหม้ใบไม้และต้นไม้เล็ก ๆ ป่าชนิดสำคัญซึ่งอยู่ในประเภทนี้ ได้แก่

1. ป่าเบญจพรรณ (Mixed Deciduous Forest) ป่าผลัดใบผสม หรือป่าเบญจพรรณมีลักษณะเป็นป่าโปร่งและยังมีไม้ไผ่ชนิดต่าง ๆ ขึ้นอยู่กระจัดกระจายทั่วไปพื้นที่ดินมักเป็นดินร่วนปนทราย ป่าเบญจพรรณ ในภาคเหนือมักจะมีไม้สักขึ้นปะปนอยู่ทั่วไปครอบคลุมลงมาถึงจังหวัดกาญจนบุรี ในภาคกลางในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันออก มีป่าเบญจพรรณน้อยมาก และกระจัดกระจาย พันธุ์ไม้ชนิดสำคัญได้แก่ สัก ประดู่ ยม หอม ยมหิน มะเกลือ สมพง เก็ดดำ เก็ดแดง ฯลฯ นอกจากนี้มีไม้ไผ่ที่สำคัญ เช่น ไผ่ป่า ไผ่บง ไผ่ขาง ไผ่รวก ไผ่ไร่ เป็นต้น

2. ป่าเต็งรัง (Deciduous Dipterocarp Forest) หรือที่เรียกกันว่าป่าแดง ป่าแพะ ป่าโคก ลักษณะทั่วไปเป็นป่าโปร่ง ตามพื้นป่ามักจะมีโจด ต้นแปรง และหญ้าเพ็ก พื้นที่แห้งแล้งดินร่วนปนทราย หรือกรวด ลูกรัง พบอยู่ทั่วไปในที่ราบและที่ภูเขา ในภาคเหนือส่วนมากขึ้นอยู่บนเขาที่มีดินตื้นและแห้งแล้งมากในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีป่าแดงหรือป่าเต็งรังนี้มากที่สุด ตามเนินเขาหรือที่ราบดินทรายชนิดพันธุ์ไม้ที่สำคัญในป่าแดง หรือป่าเต็งรัง ได้แก่ เต็ง รัง เหียง พลวง กราด พะยอม ตั้ว เต้า มะค่าแต ประดู่ แดง สมอไทย ตะแบก เลือดแสลงใจ รกฟ้า ฯลฯ ส่วนไม้พื้นล่างที่พบมาก ได้แก่ มะพร้าวเต่า ปุ่มแป้ง หญ้าเพ็ก โจด ปรง และหญ้าชนิดอื่น ๆ

3. ป่าหญ้า (Savannas Forest) ป่าหญ้าที่อยู่ทุกภาคบริเวณป่าที่ถูกแผ้วถางทำลายบริเวณ

พื้นดินที่ขาดความสมบูรณ์และถูกทอดทิ้ง หลัาชนิดต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นทดแทนและพอลถึงหน้าแล้งก็เกิดไฟไหม้ทำให้ต้นไม้บริเวณข้างเคียงล้มตาย พื้นที่ป่าหญ้างิขยายมากขึ้นทุกปี พืชที่พบมากที่สุดนป่าหญ้างิคือ หญ้าคา หญ้าขนตาช้าง หญ้าโฆมง หญ้าเพ็กและปุมเป้ง บริเวณที่พอจะมี ความชื้นอยู่บ้าง และการระบายน้ำได้คิก็มักจะมีพพวงและแฉมขึ้นอยู่ และอาจพบต้นไม้ทนไฟขึ้นอยู่ เช่น ตับเต่า รกฟ้าตานเหลือ คิวและแคว

1.2.3 ระบบนิเวศทางทะเล

เป็นระบบนิเวศที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก ของระบบนิเวศในแหล่งน้ำทุกชนิด ซึ่งรู้จักกันดีในพื้นที่ มหาสมุทร, กลุ่มดินเค็ม และเขตน้้ำขึ้น-น้ำลง ปากแม่น้ำ และทะเลสาบน้ำเค็ม ป่าโกงกาง และแนวปะการัง ทะเลน้ำลึก และสัตว์ทะเลหน้าดิน สามารถเทียบได้กับแหล่งน้ำจืด ซึ่งมีปริมาณเกลือเข้มข้นกว่า ระบบนิเวศทางทะเล ครอบคลุมพื้นที่ 3 ใน 4 ส่วนของโลก ซึ่งถือได้ว่าสิ่งมีชีวิตที่เป็นพืชได้สนับสนุนกันและกันกับสัตว์ ในทางกลับกันเราอาจจะมองเห็นห่วงโซ่อาหารได้หลากหลายอย่างระบบนิเวศทางทะเล มีความสำคัญมากต่อสมดุลโดยรวมของนิเวศบนบก และในน้ำ, ตามที่ศูนย์วิจัยทรัพยากรณ์โลก ได้ระบุว่า เพียงบริเวณชายฝั่งทะเลเพียงอย่างเดียว มีปริมาณความหลากหลายทางชีวภาพสูงถึง 1 ใน 3 ส่วนของโลก (เช่น บึงเกลือ หญ้าทะเล ป่าชายเลน) จัดอยู่ในประเภทผู้ผลิตที่มีปริมาณมากที่สุดในภูมิภาค ในระบบนิเวศทางทะเลอื่นๆ เช่น แนวปะการัง ก็ยังเป็นแหล่งที่อยู่ของสิ่งมีชีวิตอีกมากมาย ในผลงานจิตรกรรม ข้าพเจ้าได้แรงบันดาลใจจากแนวปะการังและระบบนิเวศทางทะเล จึงนำมาจัดองค์ประกอบ และสร้างเป็นสถานที่ส่วนตัวในอีกหนึ่งชิ้นผลงานปะการัง หรือ กระัง เป็นสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในทะเล จัดอยู่ในชั้นแอน โรซัวและจัดเป็นพวกดอกไม้ทะเล มีขนาดเล็กเรียกว่า โพลิป แต่จะอาศัยรวมกันอยู่เป็น โคลินีที่ประกอบไปด้วยโพลิปเดี่ยวๆจำนวนมาก เป็นกลุ่มที่สร้างแนวปะการังที่สำคัญพบในทะเลเขตร้อนที่สามารถดึงสารแคลเซียมคาร์บอเนตจากน้ำทะเลมาสร้างเป็น โครงสร้างแข็งเพื่อเป็นที่อยู่อาศัยได้

ภาพที่ 4 ภาพปะการัง

หัวของปะการังหนึ่งๆ โดยปรกติจะสังเกตเห็นเป็นสิ่งมีชีวิตเดี่ยวๆ หนึ่ง แต่ที่จริงนั้นมันประกอบขึ้นมาจากสิ่งมีชีวิตเดี่ยวๆ ขนาดเล็กนับเป็นพันๆ โพลีฟโดยในทางพันธุศาสตร์แล้วจะเป็นโพลีฟชนิดพันธุ์เดียวกันทั้งหมด โพลีฟจะสร้าง โครงสร้างแข็งที่มีลักษณะเฉพาะของปะการังแต่ละชนิด หัวของปะการังหนึ่งๆ มีการเจริญเติบโต โดยการสืบพันธุ์แบบไม่ใช้เพศของโพลีฟเดี่ยวๆ แต่ปะการังก็สามารถสืบพันธุ์ออกลูกหลาน โดยการใช้เพศกับปะการังชนิดเดียวกันด้วยการปล่อยเซลล์สืบพันธุ์พร้อมๆ กันตลอดหนึ่งคืนหรือหลายๆ คืนในช่วงเดือนเพ็ญ แม้ว่าปะการังจะสามารถจับปลาและสัตว์เล็กๆ ขนาดพลองตอนได้โดยใช้เข็มพิษ (เนมาโตซิสต์) ที่อยู่บนหนวดของมัน แต่ส่วนใหญ่แล้วปะการังจะได้รับสารอาหารจากสาหร่ายเซลล์เดียวที่สังเคราะห์แสงได้ที่เรียกว่าซูแซนทาลา นั่นทำให้ปะการังทั้งหลายมีการดำรงชีวิตที่ขึ้นตรงต่อแสงอาทิตย์และจะเจริญเติบโตได้ในน้ำทะเลใสตื้นๆ โดยปรกติแล้วจะอาศัยอยู่บริเวณที่มีความลึกน้อยกว่า 60 เมตร ปะการังเหล่านี้ถือว่าเป็นผู้สร้างโครงสร้างทางกายภาพของแนวปะการังที่พัฒนาขึ้นมาในทะเลเขตร้อนและเขตกึ่งร้อนอย่างเช่นเกรตแบร์ริเออร์รีฟบริเวณนอกชายฝั่งของรัฐควีนส์แลนด์ของประเทศออสเตรเลีย แต่ก็มีปะการังบางชนิดที่ดำรงชีวิตอยู่ได้โดยไม่เกี่ยวข้องกับสาหร่ายเนื่องจากอยู่ในทะเลลึกอย่างในมหาสมุทรแอตแลนติกและมหาสมุทรแปซิฟิก เช่น ปะการังสกุล “โลเฟเลีย” ที่อยู่ได้ในน้ำเย็นๆ ที่ระดับความลึกได้มากถึง 3000 เมตร[4] ตัวอย่างของปะการังเหล่านี้สามารถพบได้ที่คาร์วินมาวด์ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเคปแวร์ธในสกอตแลนด์ และยังพบได้บริเวณนอกชายฝั่งรัฐออลิงตันและที่เกาะเอลิวเดียนของอะแลสกา

1.2.4 สวนสนุก

สวนสนุก หรือ กลุ่มของแหล่งท่องเที่ยว บันเทิงจี และเหตุการณ์อื่น ๆ ในสถานที่เพื่อความเพลิดเพลินของคน สวนสนุกมีความละเอียดมากกว่า สวนสาธารณะ หรือ สนามเด็กเล่น มักจะให้แหล่งท่องเที่ยวจะรองรับเฉพาะกลุ่มอายุบางอย่างเช่นเดียวกับที่มุ่งต่อทุกเพศทุกวัย สวนสนุกมีวิวัฒนาการจากงานแสดงสินค้ายุโรป และสวนสาธารณะ ซึ่งถูกสร้างขึ้นสำหรับพักผ่อนหย่อนใจของประชาชน งานแสดงสินค้าของโลก และงานนิทรรศการ ถูกอิทธิพลอื่นในการพัฒนาของอุตสาหกรรมสวนสนุก สวนสาธารณะสวนสนุก มีที่ตั้ง ใดๆ ก็ตาม สวนสนุกก็ถือว่าเป็นลักษณะที่แตกต่างของสวนสนุก และสวนสาธารณะที่มีภูมิทัศน์ อาคารสถานที่ และแหล่งท่องเที่ยวที่มีหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งในรูปแบบเฉพาะหรือเรื่อง แม้จะมีหลายสวนสาธารณะ ในศตวรรษที่ 18 และ 19 พวกเขาได้พัฒนาเป็นสถานที่ของความบันเทิงสำหรับประชาชน ซึ่งมีการแสดงผาดโผน การแสดงกล การเล่นเกม เดินเชือก การแสดงดนตรี และดอกไม้ไฟและมีส่วนร่วมในการแข่งขันของนวัตกรรม และสร้างขึ้นในปี 1840 ถึง 1850 เครื่องกลระบบไอน้ำขับเคลื่อนม้าหมุน สร้างขึ้นโดยโทมัส แบรดชอว์ปี 1661 ในลอนดอน

ซึ่งแนวคิดของสวนถาวรสำหรับสวนสนุก ถูกพัฒนาต่อไปกับจุดเริ่มต้นของงานแสดงสินค้าโลก งานแรกของโลก เริ่มในปี 1851 กับการก่อสร้างของเมือง Crystal Palace ในลอนดอน อังกฤษ วัตถุประสงค์ของนิทรรศการเพื่อเฉลิมฉลองผลสัมฤทธิ์ อุตสาหกรรมของประเทศ ของโลก และมัน ถูกออกแบบมาเพื่อให้ความรู้และความบันเทิงให้ผู้เข้าชมเมืองที่ชาวอเมริกัน และธุรกิจยังเห็นโลกที่เป็นธรรมชาติเป็นวิธีการแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จทางเศรษฐกิจ และอุตสาหกรรม โลกของการแสดงออกของโคลัมเบีย ปี 1893 ในชิคาโก อิลลินอยส์เป็นสารตั้งต้นก่อนสวนสนุกสมัยใหม่ งานเปิดตัวที่ผสมผสานความบันเทิง วิศวกรรม และการศึกษาเพื่อสร้างความบันเทิง ไปสู่ผู้เข้าชม

ภาพที่ 5 ภาพสวนสนุก

1.2.5 กีฬาผาดโผนกลางอากาศ

กีฬาในแต่ละประเภทต่างก็มีกติกาที่ต้องปฏิบัติตามแตกต่างกันออกไป แต่สำหรับกีฬาผาดโผนแล้ว กฎเดิยวที่จำเป็นต้องยึดถือก็คือ การออกนอกกรอบ ไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ ข้าพเจ้าจินตนาการถึงพื้นที่ๆ ไม่สามารถมีอะไรยึดจับได้ พื้นที่ๆ สามารถมีปฏิสัมพันธ์กับแรงโน้มถ่วง จึงสร้างผลงานจิตรกรรมโดยใช้รูปแบบของการโคจรมารองรับและจดจำความรู้สึกที่ต้องการกีฬาที่สร้างแรงบัลดาลใจให้ข้าพเจ้าคือ Skydiving การดิ่งพสุธาคือกีฬา Extream ที่เรากู้เคยกันอยู่แล้วไม่ว่าจะเป็นการดิ่งแบบขายเดี่ยวหรือการดิ่งเป็นหมู่คณะเพื่อสร้างสถิติโลก โดยในแต่ละปีมีผู้กล้าออกไปทดสอบแรงโน้มถ่วงกันที่ความสูงกว่า 1 หมื่นฟุตเป็นจำนวนมาก

ภาพที่ 6 ภาพกีฬา Skydiving

1.2 แนวความคิดสร้างสรรค์

ข้าพเจ้าต้องการนำเสนองานจิตรกรรมทัศนียภาพ ที่มีตัวข้าพเจ้าเองใส่ชุด นักศึกษา ในสถานที่ต่างๆเพื่อเป็นการสร้างจินตภาพของความขัดแย้งระหว่างพื้นที่กับตัวบุคคล

1.3 วัตถุประสงค์ของโครงการ

- 1.3.1 เพื่อนำเสนอเนื้อหาสาระที่สร้างความขัดแย้งระหว่างสถานที่กับตัวบุคคล ผ่านรูปทรงของข้าพเจ้า และ สถานที่ที่ข้าพเจ้าประทับใจ ทำให้เกิดการตั้งคำถาม ถึงการผูกเรื่องราวที่แปลกแยกจากความธรรมดา โดยแสดงออกในงานจิตรกรรม 2 มิติ
- 1.3.2 เพื่อค้นหาวิธีการเขียนภาพ โดยผสมผสานวิธีเขียนในแบบอย่าง อิมเพรสชันนิสม์กับการสร้างภาพในเชิงจินตนาการ แฟนตาซี
- 1.3.3 เพื่อต้องการสไตล์งานจิตรกรรมที่แตกต่างไปจาก รูปแบบเดิมที่ผู้ชมคุ้นชิน เกิดชุดความงาม(สุนทรียะ)ในแบบใหม่

1.4 ขอบเขตของโครงการ

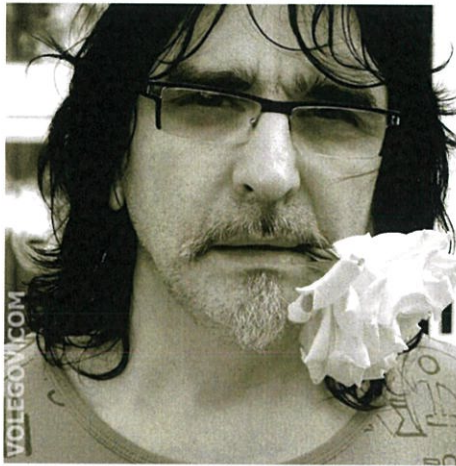
- 1.4.1 เนื้อหาแสดงความแปลกแยกระหว่างพื้นที่ที่ข้าพเจ้าประทับใจ โดยบันทึกช่วงเวลาเวลาหนึ่ง ด้วยกระบวนการของการถ่ายภาพ และ จำลองตัวข้าพเจ้าเองลงไปในพื้นที่ โดยใส่ชุดนักศึกษาที่กำลังทำกิจกรรมขัดแย้งกับสถานที่นั้นๆ
- 1.4.2 กรรมวิธีการสร้างผลงาน สร้างสรรค์โดยวิธีการเขียนจิตรกรรมสีน้ำมันบนผืนผ้าใบ แนวทางการสร้างสรรค์เป็นแนวทาง เหมือน (Realistic) โดยเนื้อหาเป็นจินตนาการ(Fantasy)

- 1.4.3 จำนวนผลงานมี 4 ชิ้น
- 4.1 ขนาด 190 x 300 เซนติเมตร
 - 4.2 ขนาด 190 x 300 เซนติเมตร
 - 4.3 ขนาด 190 x 300 เซนติเมตร
 - 4.4 ขนาด 190 x 300 เซนติเมตร

บทที่ 2

อิทธิพลที่ได้รับจากงานศิลปะกรรม

2.1 อิทธิพลที่ได้รับจากงาน Vladimir Volegov

ภาพที่ 7 ภาพศิลปิน Vladimir Volegov

เกิดใน Khabarovsk รัสเซีย วลาดีเมียร์ เริ่มวาดภาพตั้งแต่อายุ 3 ขวบ และความสามารถของเขาจะถูกบันทึกไว้หลายครั้งตลอดวัยเรียนของเขาหลังจากเข้าโรงเรียนศิลปะ krivojriok ในปี 1984 วลาดีเมียร์เริ่มชนะการแข่งขันวาดภาพระหว่างประเทศของศิลปะโปสเตอร์ วลาดีเมียร์ ย้ายไปมอสโกในปี 1988 และไม่นาน Vladimir ได้ทำงานศิลปะเชิงพาณิชย์อยู่ในสำนักพิมพ์รัสเซีย และแสวงหาพรสวรรค์ของเขาด้วยการออกแบบโปสเตอร์ซีดีและเทพซึ่งครอบคลุมกลุ่มดนตรี ขณะที่ทำงานกับสำนักพิมพ์บ้านเขายังคงทำงานเกี่ยวกับการภาพวาด ซึ่งงานของเขามีส่วนร่วมในการจัดนิทรรศการในปี 1990 วลาดีเมียร์เริ่มท่องเที่ยวยุโรป ซึ่งเขาได้รับเงินโดยการวาดภาพบนท้องถนน ในเมืองบาร์เซโลนา เบอร์ลิน เวียนนาและเมืองอื่นๆในยุโรป มันเป็นประสบการณ์ที่เขายังฝึกฝนทักษะของเขา เสมอในรูปแบบของมนุษย์ ที่ผ่านมา 14 ปี ศิลปะของเขาได้มีการพัฒนาในงานเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้นซึ่งงานของเขาเป็นที่น่าตื่นตาตื่นใจ มาก ในวงการศิลปะของรัสเซียในเดือนกุมภาพันธ์ 2004 Vladimir ได้ลงนามในสัญญาระยะยาวกับสำนักพิมพ์อเมริกัน Soho

ภาพที่ 8 ภาพผลงานของ Vladimir Volegov

REST IN HER WAY ขนาด 92x65 ซม. สีน้ำมันบนผ้าใบ ปี 2010

ผลงานชิ้นนี้มีการวางองค์ประกอบตัวบุคคลไว้ทางมุมซ้ายด้านล่าง และมีสิ่งของมุมขวาล่าง เป็น แนวขนานกับตัวบุคคล ซึ่งเป็นการสร้างระยะหน้าของภาพ ส่วนด้านหลังซึ่งมีการเปิดที่ว่างไว้ด้านขวา ทำงานมีความลึก การใช้สีมีความกลมกลืนกัน ในระหว่างตัวหุ่นกับพื้นหลังซึ่งเป็นทิวทัศน์ ลักษณะโดยรวมของภาพให้บรรยากาศที่ดูสดชื่น ด้วยแสงที่ตกกระทบลงบนตัวบุคคล แสดงถึงความกลมกลืนระหว่างธรรมชาติกับตัวบุคคล เหมือนศิลปินต้องการที่จะเก็บภาพความประทับใจระหว่างตัวบุคคลกับบรรยากาศ แสง สี ช่วงเวลา เอาไว้ในภาพๆ นี้จากการสังเกตจะพบว่า ฝีแปรงของศิลปินมีความฉับพลัน การแทนค่าผิวต่างๆ ได้ถูกแทนค่าด้วยฝีแปรงในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป อย่างเช่น การใช้ฝีแปรงในลักษณะเป็นแปลนๆ บนตัวเสื้อของบุคคลนั้น สร้างความรู้สึกพลิ้ว บาง ของผิวเสื้อที่ถูกแสงแดดตกกระทบได้เป็นอย่างดี การวัดฝีแปรงบริเวณท่งหญ้าที่เกิดขึ้นในภาพนั้น ศิลปินใช้ฝีแปรงที่ดูรวดเร็ว ให้ความรู้สึกของการเคลื่อนไหวของต้นไม้ใบหญ้า ลักษณะการจัดองค์ประกอบภาพนั้น ศิลปินจงใจให้ตัวบุคคลอยู่ในระยะหน้าสุด พร้อมทั้งยังขยับเน้นแสงที่ตกกระทบตัวบุคคลให้เด่นชัด ทั้งหมดนี้แสดงถึงความงามระหว่างบุคคลกับพื้นที่นั้น ได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 9 ภาพผลงานของ Vladimir Volegov

PLAYING WITH WATER ขนาด, 100x50 ซม. สีน้ำมันบนผ้าใบ ปี 2010

ผลงานชิ้นนี้มีการวางองค์ประกอบตัวบุคคลไว้เกือบจะกึ่งกลางภาพ ซึ่งเอียงไปทางซ้ายของภาพ และมีการใช้สีที่กลมกลืนกันระหว่างตัวบุคคลกับทิวทัศน์ทิวทัศน์ที่ปรากฏในภาพนี้คือ ทิวทัศน์ทะเล ซึ่งลักษณะของทะเลตอนกลางวัน แสงแดดที่ตกกระทบลงมาสู่ผิวน้ำนั้น ศิลปินแทนค่าสิ่งเหล่านี้ด้วยฝีแปรงที่ดูเหมือนปาด ป้าย ไปตามความเคลื่อนไหวของคลื่น โทนสีที่ปรากฏในภาพโดยรวมนั้น ให้ความรู้สึก สดชื่น โดยที่ตัวบุคคลในภาพกำลังทำกิจกรรมเล่นน้ำทะเลซึ่งภาพของเด็กหญิงสองคนที่ใส่เสื้อสีขาวนั้น สื่อถึงอารมณ์ความรู้สึกระหว่างพื้นที่ทิวทัศน์กับตัวบุคคลได้เป็นอย่างดี มุมมองที่เหมือนจะชักจูงให้ผู้ชมหันมองตัวบุคคลที่กำลังทำกิจกรรมนั้น กลับเปิดพื้นที่ให้ผู้ชมได้เลือกมองบรรยากาศของภาพที่ โปร่ง ใส ไปในตัวด้วย

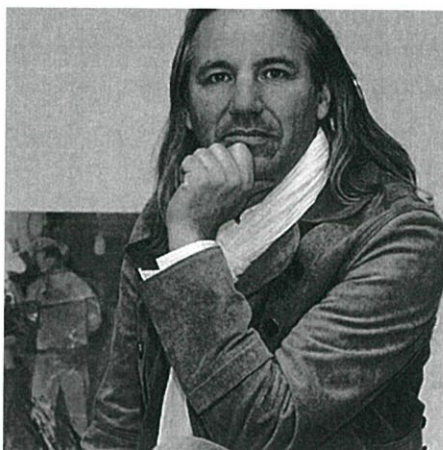

ภาพที่ 10 ภาพผลงานของ Vladimir Volegov

NEAR SEA, ขนาด 92x61 ซม. , สีน้ำมันบนผ้าใบ ปี 2011

ผลงานชิ้นนี้มีการใช้ เส้นนำสายตา (perspective) สร้างระยะให้กับงาน และ มีการกระจายสี ในงานระหว่างตัวแบบผู้หญิงรวมถึงแจกันดอกไม้ให้มีบรรยากาศที่กลมกลืนกันลักษณะการเขียนภาพ ของศิลปินใช้วิธีการวางเป็นระนาบ บางส่วนใช้การแต้ม ให้เกิดระยะ และเกิดปริมาณการจัดองค์ประกอบภาพ ระยะหน้าของภาพศิลปินต้องการให้จุดเด่นอยู่ที่ตัวบุคคล การเขียนรูปร่างคน (figure) จัดท่าทางในลักษณะการนั่งมีแจกันใส่ดอกไม้ มาวางเป็นแบบหุ่นนิ่งสร้างระยะและองค์ประกอบให้ภาพดูมีความสมบูรณ์ในระยะกลางและระยะหลังจะเป็นส่วนของวิวทิวทัศน์ตามแบบและจินตนาการของศิลปิน

2.2 อิทธิพลที่ได้รับจากงาน Voka

ภาพที่ 11 ภาพศิลปิน Voka

voka เกิดปี 1965 และ อาศัยอยู่ในเมืองของออสเตรเลียซึ่งเขาใช้คำว่า " ธรรมชาติ " ธรรมชาติ เป็นเครื่องหมายการค้าสำหรับศิลปะของเขา voka กำหนดลักษณะนี้เป็นการฟื้นฟูของวาทศิลป์ของศิลปะร่วมสมัย มูลค่าประเมินในศักราชใหม่ ด้วยการตีความใหม่ในวันนี้สะท้อนให้เห็นถึงจิตวิญญาณของเวลา สไตส์งานที่โดดเด่นของเขา เกิดขึ้นจากการเคลื่อนไหวของช่วงเวลาที่ผ่านมาซึ่งช่วยให้เขาจับภาพได้ทันทีในขณะที่ผู้สังเกตการณ์สามารถรู้สึกในการเคลื่อนไหว

พื้นฐานของการสร้างสรรค์งานศิลปะของเขาคือการจดจำในทศวรรษที่ผ่านมาที่มีเรื่องยาวกับศิลปะของสังคมนิยม เขาก็เขียนภาพวาดสีน้ำมัน เขาค้นคว้าเกี่ยวกับเทคนิคในการเรียนของเขาเอง มันคือการเขียนสีน้ำ ที่ทำให้เขาตระหนักว่า ทำงานได้อย่างรวดเร็ว เป็นสีแห้งไว ให้จังหวะของเขา แรงมากขึ้นและดังนั้นจึงมีความมหาสากลที่เต็มไปด้วยพลังและความคิดสร้างสรรค์ ด้วยการค้นพบเทคนิคของสีอะคริลิกที่สามารถช่วยให้เขามีพื้นฐานและความประณีต ในงานจิตรกรรมน้ำมัน แต่ยังมีเทคนิคอย่างรวดเร็วของภาพวาดสีน้ำ การไหลเข้าด้วยกัน เพื่อค้นหาและพัฒนาสไตล์ของตัวเองของความสมจริงเป็นธรรมชาติ

ภาพที่ 12 ภาพผลงานของ Voka

Moskcow, ขนาด 180x180 ซม. สีอะคริลิกบนผ้าใบปี 2010

งานชิ้นนี้มีการวางองค์ประกอบที่ทำให้ระยะหน้าเป็นตัวละครหลัก ส่วนในระยะหลังเป็นทิวทัศน์ ซึ่งในงานสร้างระยะด้วย การใช้ค่าน้ำหนักของสี ใช้สีที่รุนแรงระหว่างคู่สีและมีความโดดเด่นของสี แปร่ง สังกัดได้จากบริเวณตัวสถาปัตยกรรมในภาพนั้น ศิลปินแทนค่าผิวในลักษณะแปลนให้ความรู้สึกถึงผิวของปูน การที่ศิลปินเลือกที่จะปล่อยรายละเอียดในส่วนต่างๆ ในภาพนั้น แสดงให้เห็นว่าศิลปินตั้งใจที่จะถ่ายทอดเพียงบรรยากาศโดยรวม ของพื้นที่และกลุ่มคนที่เคลื่อนไหวไปมา ในภาพเท่านั้น จังหวะที่เกิดขึ้นในภาพนั้นมีจังหวะไม่รวดเร็วนัก ทั้งหมดนี้แสดงถึงความต้องการของศิลปินที่ต้องการจะสื่อสารความเป็นบรรยากาศของพื้นที่ และกลุ่มคนในลักษณะการทอนรายละเอียดต่างออกไป ให้เหลือเพียงอารมณ์ ความรู้สึก บรรยากาศโดยรวมเท่านั้น

ภาพที่ 13 ภาพผลงานของ Voka

NYC ขนาด 200x100 เทคนิคสี อะคริลิกบนผ้าใบ ปี 2010

งานชิ้นนี้การวางองค์ประกอบที่เน้นไปทางสี ในงานมีการสร้างระยะของภาพด้วยการใช้ค่าน้ำหนักของสี และมีการปล่อยความสมบูรณ์ในระยะหน้าของตัวงาน จึงทำให้เกิดความน่าสนใจในงานการเลือกสถานที่ และกิจกรรมที่ปรากฏในภาพนั้นน่าสนใจ ลักษณะของเมือง ตึก แสงสีรถยนต์ที่ปรากฏในภาพนั้นล้วนเป็นองค์ประกอบที่เกิดขึ้นในภาพโดยอด โนมัตติ ศิลปินเป็นผู้เลือกมุมมองมานำเสนอ การลดทอนรายละเอียดในภาพให้เหลือเพียงสีและฝีแปรงเป็นรูปแบบการเขียนงานในลักษณะ อิมเพรสชันนิส การอยู่ร่วมกันระหว่างสีโทนร้อนและเย็น ยังปรากฏในผลงานชิ้นนี้บรรยากาศของท้องฟ้าถูกแทนค่าด้วย โทนมืดเย็น ถ่ายทอดความเป็นกลางคินของเมือง การปาดป้ายฝีแปรงเพื่อคุมบรรยากาศภาพนั้นศิลปินใช้ฝีแปรงขนาดใหญ่ เส้นตรงที่เป็นแนวตั้งที่ปรากฏในภาพบริเวณตึกสูง นั้นศิลปินยังคำนึงถึงรายละเอียดของป้ายโฆษณาไว้แต่ไม่คมชัดมาก การใช้สีโทนร้อนในระยะหน้ากระตุ้นในผู้ชมงานได้ปะทะกับการเคลื่อนไหวของผู้คนและรถยนต์ ก่อนที่จะถูกผลึกสายตาให้มองเห็นตึกสูง ที่นิ่งสงบด้วยโทนมืดเย็น ด้วยขนาดของภาพ 200x100 เซนติเมตรทำให้การมองภาพนั้นมุ่งเน้นไปที่ความลึกของภาพ จุดเด่นที่ปรากฏชัดเจนในผลงานชิ้นนี้คือ การวางชุดสีในวัตถุต่างๆ ทุกอย่างสอดคล้องและกลมกลืนกัน

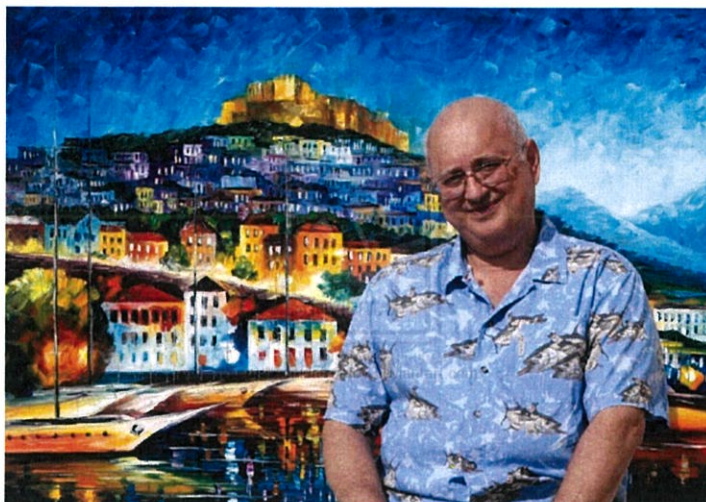

ภาพที่ 14 ภาพผลงานของ Voka

New York City 02 ขนาด 115x240 ซม. สีอะคริลิกบนผ้าใบ ปี 2010

งานชิ้นนี้มีการวางองค์ประกอบภาพ ที่ใช้เส้นนำสายตาพุ่งไปด้านหลังทำให้เกิดระยะ และการใช้ค่าน้ำหนักของสีจากเข้มไปอ่อน ทำให้มิติของระยะในภาพชัดเจนมากขึ้น สีแปร่งในภาพนั้น แสดงถึงความฉับพลัน การตัดและขยี้สี และการป้ายลงลงมาในแนวตั้ง นั้นทำให้ภาพดูมีชีวิตชีวา แสดงถึงอารมณ์ของท้องถนน ได้อย่างลงตัว การที่ศิลปินเลือกมุมมองในลักษณะนี้ทำให้ผู้ชมงาน เหมือนถูกดึงเข้าไปอยู่ในอารมณ์ความรู้สึกของศิลปินที่มีต่อพื้นที่นั้น พื้นที่ว่างบริเวณซ้ายมือ นั้นเปรียบเสมือนการเชื้อเชิญให้ผู้ชมงานเข้าไปในมิติ และอารมณ์ของภาพ การลดทอนรายละเอียดของภาพนั้นยังเป็นหัวใจหลักในงานชิ้นนี้ แต่การเลือกที่จะลดทอนรายละเอียดในจุดต่างๆ นั้น น่าสนใจมากกว่า การผลักระยะให้ดูลึกด้วยขนาดของวัตถุในภาพนั้นสร้างมิติที่ลวงตา ชุดโทนสีที่ทำงานกันระหว่างโทนสีร้อนและเย็นยังทำงานร่วมกันได้เป็นอย่างดี

2.3 อิทธิพลที่ได้รับจาก Leonid Afremov

ภาพที่ 15 ภาพศิลปิน Leonid Afremov

เกิดที่เมืองมอลโดวาเม็กชิโก ใน 1955 และเกิดในเมืองเดียวกันเป็น มาร์ค ซากาลซึ่งศิลปินที่มีชื่อเสียงที่ยังก่อตั้งโรงเรียนศิลปะ Vitebsk พร้อมกับมาเลวิช และคันทิน Leonid Afremov จบจากโรงเรียนศิลปะมอลโดวาในปี 1978 และเป็นหนึ่งในสมาชิกของชนชั้นสูง เขาพยายามใช้เทคนิคที่แตกต่างกันในอาชีพของเขา แต่เขาชอบภาพวาดสีน้ำด้วยเกรียง งานศิลปะแต่ละชิ้นเป็นผลของกระบวนการเขียนรูป ทุกพื้นที่จะเกิดระหว่างการค้นหา และสร้างสรรค์ ซึ่งภาพทุกภาพจะเต็มไปด้วยโลกภายในจินตภาพของเขา แต่ละภาพให้อารมณ์ที่แตกต่างกัน เช่น สี และอารมณ์ เขาชอบที่จะแสดงความงามของความสามัคคีและจิตวิญญาณของโลกนี้ในรูปแบบของเขา ดังนั้นเขาจึงเพลิดเพลินกับการสร้างแรงบันดาลใจ และภาพวาดที่สวยงามจากกันบั้งของจิตวิญญาณของเขา แต่ผลงานศิลปะของเขาสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกฉับไว ความรัก และเพลงจากจิตวิญญาณของเขา ศิลปะที่แท้จริงคือชีวิตที่ได้รับแรงบันดาลใจจากมนุษย์ เขาเชื่อว่าศิลปะจะช่วยให้เราหลุดพ้นจากการรุกรานและภาวะซึมเศร้าปัจจุบันศิลปะของเขาจะถูกเก็บข้อมูลทั่วโลก มีนักสะสมพอใจมากในสหรัฐอเมริกา อิสราเอล อิตาลี ฝรั่งเศส อังกฤษ สเปน นอร์เวย์ แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และประเทศอื่น ๆ

ภาพที่ 16 ภาพผลงานของ Leonid Afremov

MIAMI ขนาด 100X75 ซม. สีน้ำมันบนผ้าใบไม่ระบุปี

งานชิ้นนี้ มีความน่าสนใจในเรื่องของการสร้างพื้นผิวในภาพ การใช้สีแปร่งปาดป้ายทีละเล็กทีละน้อยนั้น สร้างให้เกิดความระยิบระยับในภาพ การเลือกมุมมองในผลงานชิ้นนี้น่าสนใจ ตรงที่ภาพของรถยนต์ และกลุ่มคนเป็นมุมมองที่สะท้อนถึงความเป็นเมือง สถาปัตยกรรมที่ถูกลดทอนลายละเอียดให้เหลือเพียงแต่สี และพื้นผิวนั้นสร้างความประทับใจในเชิงความงามได้เป็นอย่างดี โทนสีเย็นที่ถูกแทนค่าของช่วงเวลากลางคืนนั้น ศิลปินใช้สีน้ำเงินมาแทนค่า พร้อมทั้งผสมสีขาวบางจุดเพื่อให้เกิดอากาศในภาพ ให้ภาพมีลักษณะเคลื่อนไหว ส่วนสีโทนร้อน ที่ถูกนำมาสร้างระยะหน้านั้นจะปรากฏได้เด่นชัดจากบริเวณซ้ายมือในรูปของเสาไฟ ดวงไฟที่ถูกแทนค่าด้วยสีเหลืองส้มนั้นสร้างความสว่างแต่ไม่ปรากฏความใสว อารมณ์โดยรวมของภาพจึงดูสลับ เยือกเย็น แต่ยังมีชีวิตชีวาของแสงไฟ ที่ตกกระทบลงบนวัตถุต่างๆ ในภาพ เช่น บริเวณถนนจะเด่นชัดมาก ทั้งหมดนี้ศิลปินต้องการที่ถ่ายทอดความประทับใจในพื้นที่บริเวณนั้นผ่านการแทนค่าด้วยชุดสี และสีแปร่งในแบบต่างๆ ที่ปรากฏในภาพ

ภาพที่ 17 ภาพผลงานของ Leonid Afremov

BAREFOOTED STROLL ขนาด 136x101 ซม. สีน้ำมันบนผ้าใบไม้ระบूपิ

ผลงานชิ้นนี้มีบรรยากาศของภาพที่น่าสนใจ การใช้ชุดสี โทนร้อนและโทนเย็นทำงานร่วมกันได้เป็นอย่างดี ฝีแปรงที่ปรากฏในภาพนั้นเต็มไปด้วยจังหวะลีลาที่หลากหลาย สังเกตได้จากระยะหลังของภาพ ซึ่งเป็นภาพของต้นไม้ ใบไม้ ศิลปินใช้การป้ายสีในช่วงสั้นๆ สร้างใบไม้ ที่ดูทับซ้อนแล้วจึงผลักระยะให้ดูลึกด้วยการลดความแรงของฝีแปรง และ โทนสีให้ดูบางลง ภาพจึงดูมีความลึกไม่ตัน บุคคลได้ปรากฏในงานนั้น ไม่ได้หันหน้ามาสื่อสารกับผู้ชมงาน การหันหลังให้ผู้ชมงานในลักษณะนี้ เปรียบเสมือนการเชิญให้ผู้ชมงานเสพบรรยากาศของธรรมชาติ ไปพร้อมกับบุคคลในภาพ แก้อีหนึ่งที่ปรากฏในตำแหน่งขวมือของภาพนั้นแสดงให้เห็นถึงความเป็นพื้นที่เฉพาะขึ้นมา ผู้ชมงานอาจเอกที่จะตีความว่าเป็นพื้นที่อะไร หรือเป็นที่ๆมีอยู่จริงไหม แต่ด้วยการเขียนงานในลักษณะอิมเพรสชันนิส จึงทำให้ภาพนี้มีความโดดเด่นทางด้านของชุดสี ฝีแปรง อารมณ์ความรู้สึกของผู้ถ่ายทอดมากกว่า เนื้อหาที่ต้องการจะสื่อสาร

ภาพที่18ภาพผลงานของ Leonid Afremov
Vitebsk ขนาด 80x128 ซม. สีน้ำมันบนผ้าใบ ไม่ระบุปี

ผลงานชิ้นนี้มีขนาด 80x128 เซนติเมตรภาพผลงานในลักษณะแนวตั้ง การเลือกที่จะถ่ายทอดมุมมองในลักษณะนี้ของศิลปิน ย่อมหมายถึงการถ่ายทอดความสูง ลึก ของสถาปัตยกรรมดังที่ปรากฏในภาพผลงานชิ้นนี้ ผลงานชิ้นนี้มีลักษณะเด่นมากในบริเวณของท้องฟ้า การที่ศิลปินจงใจใช้ชุดสีโทนร้อนและโทนเย็น มาสร้างบรรยากาศของท้องฟ้าในภาพแล้ว ศิลปินยังใช้สีแปร่งเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการแทนค่าด้วย สีแปร่งในลักษณะที่ป้ายลง เป็นแปลนๆ สร้างให้เกิดมวลขึ้นในท้องฟ้า แต่ทว่าอารมณ์ความรู้สึกที่ถ่ายทอดออกมานั้นกลับเต็มไปด้วยความระยิบระยับ แรงปะทะที่รุนแรง ทำให้ส่วนอื่นๆของภาพดูรอปลง ภาพทิวทัศน์ที่มีสถาปัตยกรรมนั้นถูกลดทอนรายละเอียดลงมาก ศิลปินหลงเหลือไว้แต่เพียงบรรยากาศของภาพ ซึ่งผ่านการมองของตัวศิลปินเองความงามของภาพนี้จึงปรากฏออกมาในบริเวณท้องฟ้าเท่านั้น ส่วนการเลือกมุมมองในการถ่ายทอดนั้นมีความน่าสนใจต้องความเป็นระยะของตัวสถาปัตยกรรม และทางที่ทอดยาวในระยะหน้า นั้นจึงสายตาให้ผู้ชมงานมองคล้อยตามมากยิ่งขึ้น

2.4 สรุปอิทธิพลที่ได้รับจากผลงานของศิลปิน Vladimir Volegov Voka และ Leonid Afremov

ข้าพเจ้าได้รับอิทธิพลในการใช้ชุดสี และการจัดวางองค์ประกอบภาพ ที่คล้ายคลึงกับ ผลงานของ Vladimir Volegov Voka และ Leonid Afremov ข้าพเจ้าได้หิบบิ่้มการเขียนภาพใน รูปแบบของ Voka ในเรื่องของสีที่ใช้ในงาน ที่แปร่ง ซึ่งในงานของ Voka ใช้สีที่มีความรุนแรง สดใส การปล่อยรายละเอียด ของรูปทรงในงานที่อยู่ในระยะหน้า จึงทำให้มีความน่าสนใจในตัวงาน ส่วน Vladimir Volegov ข้าพเจ้าได้หิบบิ่้มการจัดวางวางจังหวะองค์ประกอบของภาพ ระหว่างสถานที่ และตัวบุคคล การเขียนภาพรวมที่มีการลงสีแบบคลุมหน้าหนักของโทนสีทั่วทั้งภาพก่อนแล้วค่อยๆ ร่างภาพแบบคร่าวๆ ก่อนที่จะเริ่มเพิ่มเติมรายละเอียดในงาน และ การสร้างพื้นผิวของวัตถุในภาพ และ Leonid Afremov ข้าพเจ้าได้สนใจในแนวคิดในการสร้างงานของ Leonid Afremov ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจให้ข้าพเจ้าสร้างงาน

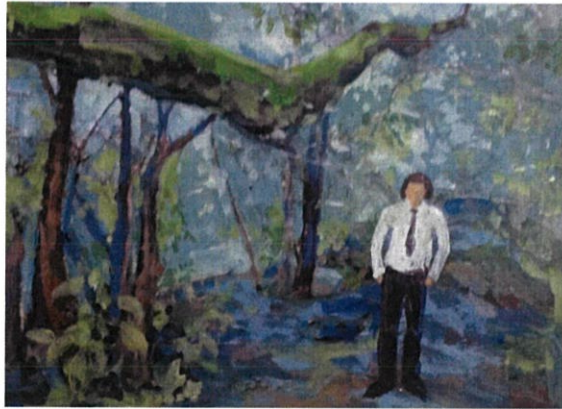
บทที่ 3

กระบวนการสร้างสรรค์

3.1 การสร้างภาพร่าง

ข้าพเจ้าได้เลือกสถานที่จากความประทับใจของข้าพเจ้าเอง จากนั้นเขียนรูปทรงบุคคลผ่านตัวของข้าพเจ้าเอง เพื่อต้องการสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวข้าพเจ้ากับพื้นที่

3.1.1 ภาพร่างชุดที่ 1

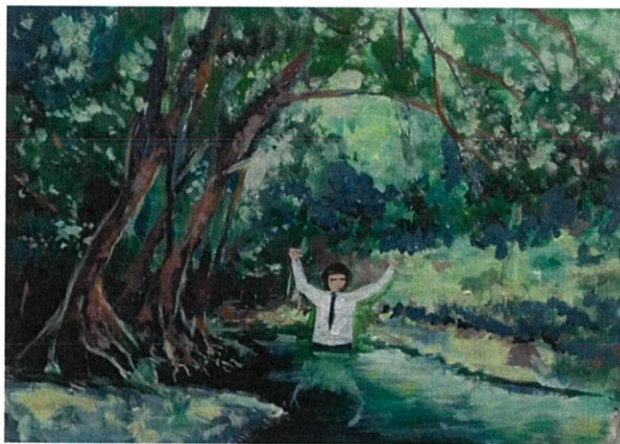
ภาพที่ 19 ภาพร่างชุดที่ 1 1/4

ภาพที่ 20 ภาพร่างชุดที่ 1 2/4

ภาพที่ 21 ภาพร่างชุดที่ 1 3/4

ภาพที่ 22 ภาพร่างชุดที่ 1 4/4

งานชุดที่ 1 ภาพร่างชิ้นที่ 1 ถูกลำมาขยายเป็นงานจริง เพราะมีบรรยากาศของชุดสีในภาพมีความน่าสนใจกว่าชิ้นอื่น และ มีการวางองค์ประกอบของรูปทรงบุคคลที่มีความสมดุลกว่าชิ้นอื่นยังมีระยะที่ไกลกว่า ในขณะที่ชิ้นที่ 2 ใช้เส้นนำสายตาแบ่งแยกงานจนเกินไป งานชิ้นที่ 3 และ 4 รูปทรงตัวบุคคลวางตำแหน่งกึ่งภาพ ทำให้งานดูหยุดนิ่ง

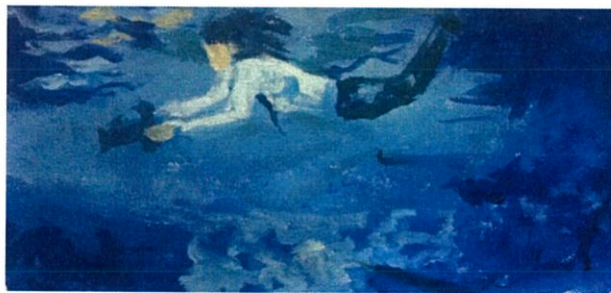
3.1.2 ภาพร่างชุดที่ 2

ภาพที่ 23 ภาพร่างชุดที่ 2 1/4

ภาพที่ 24 ภาพร่างชุดที่ 2 2/4

ภาพที่ 25 ภาพร่างชุดที่ 2 3/4

ภาพที่ 26 ภาพร่างชุดที่ 2 4/4

งานชุดที่ 2 ภาพร่างชิ้นที่ 1 ถูกนำมาขยายเป็นงานจริงเพราะมีการวางตำแหน่งของรูปทรง ทำทางของตัวบุคคล ที่น่าสนใจ และ มีความสนุกสนานกว่า ภาพร่างชุดอื่น ในขณะที่ ภาพร่างชุดที่ 3 และ 4 มีการวางรูปทรงตัวบุคคลที่อยู่กึ่งกลางภาพ และ ชัดเน้นรูปทรงตัวบุคคลมากเกินไปจึงทำให้รายละเอียดในภาพน้อยจนเกินไป

3.1.3 ภาพร่างชุดที่ 3

ภาพที่ 27 ภาพร่างชุดที่ 3 1/4

ภาพที่ 28 ภาพร่างชุดที่ 3 2/4

ภาพที่ 29 ภาพร่างชุดที่ 3 3/4

ภาพที่ 30 ภาพร่างชุดที่ 3 4/4

งานชุดที่ 3 ภาพร่างชิ้นที่ 1 ได้นำมาขยายเป็นงานจริง เพราะในภาพมีความสนุกสนาน และมีรายละเอียดของวัตถุในสถานที่ ในขณะที่ ภาพร่างชิ้น 2 3 และ 4 เป็นขยับเน้นตัวรถไฟเหาะมากเกินไปจนทำให้รายละเอียดของสถานที่นั้น เหลือน้อยเกินไป

3.1.4 ภาพร่างชุดที่ 4

ภาพที่ 31 ภาพร่างชุดที่ 4 1/4

ภาพที่ 32 ภาพร่างชุดที่ 4 2/4

ภาพที่ 33 ภาพร่างชุดที่ 4 3/4

ภาพที่ 34 ภาพร่างชุดที่ 4 4/4

ชุดที่ 4 ภาพร่างชิ้นที่ 1 ถูกนำมาขยายเป็นงานจริง เพราะมีการวางองค์ประกอบภาพ และมีการใช้จินตนาการกับท่าทางของรูปทรงตัวบุคคลตัวบุคคล สนุกสนาน ทำให้เห็นพื้นที่ในภาพกว้าง ในขณะที่ ชิ้น 2 3 และ 4 ที่มาของอุปกรณ์ในการเล่นที่กำหนดท่าทางนั้นไม่ชัดเจนเพราะ ตัววัตถุขาดออกจากภาพ และมีการจับเน้นตัวบุคคลมากเกินไปความสำคัญของพื้นที่จึงน้อยกว่าภาพที่ 1

3.2 กระบวนการสร้างสรรค์

3.2.1 การวาดภูมิทัศน์

1) ความหมายของภาพภูมิทัศน์ ภาพภูมิทัศน์ (Landscape) เป็นการวาดภาพภูมิทัศน์ เช่น ภูมิทัศน์ทะเล ภูมิทัศน์ภูเขา ภูมิทัศน์ทะเลทราย หรือ ภูมิทัศน์พระจันทร์ ซึ่งหมายถึงภาพรวมของพื้นที่บนผิวดวงจันทร์ที่มนุษย์อวกาศไปเยือน ผู้วาดจะต้องหาหุ่นมาจัดวางให้ได้ มุมมองที่เหมาะสม องค์ประกอบ และน้ำหนักแสงเงาที่สวยงาม

2) ประเภทของภาพภูมิทัศน์ มีมากมายหลายชนิด ไม่สามารถแบ่งประเภทได้แน่นอนว่ามีกี่ประเภท แต่สามารถจัดหมวดหมู่ตามลักษณะความคล้ายคลึงกันได้ เช่น

2.1) ภูมิทัศน์ธรรมชาติ เช่น ทุ่งกว้าง ป่าไม้ ภูเขา ทะเล ท้องฟ้า ฯลฯ

รูปร่าง รูปทรง และลักษณะพื้นผิวของประเภทนี้จะให้ความรู้สึกที่เป็นธรรมชาติ และมี ชีวิตชีวา มาก

2.2) ภูมิทัศน์เมือง เช่น ชุมชนเมือง ตึกสูงใหญ่ บ้านเรือน ถนน ชุมชนชนบท การเกษตรกรรม ภูมิทัศน์ประเภทนี้จะให้ความรู้สึกในความเป็นชุมชนเมือง แออัด วุ่นวาย

3) ขั้นตอนในการฝึกวาดภาพภูมิทัศน์ ผู้เรียนควรฝึกวาด วัตถุที่ละชิ้นก่อน เพื่อศึกษาโครงสร้าง ขนาดสัดส่วน ขั้นตอนวิธีการร่างภาพและการลงน้ำหนักแสงเงา โดยฝึกวาดจากหุ่นที่มีรูปทรงง่าย ๆ ไปหารูปทรงที่ยากขึ้น เมื่อมีความรู้และทักษะความสามารถในการวาดภาพแต่ละชิ้นได้แล้ว จึงฝึกทักษะการวาดภาพทัศนียภาพ (perspective)

ขั้นตอนในการวาดภาพทัศนียภาพมีดังนี้

1. กำหนดพื้นที่ทั้งหมดของทัศนียภาพให้เหมาะสมกับหน้ากระดาษ
2. กำหนดตำแหน่งของวัตถุในพื้นที่ โดยวิธีแบ่งชอยออกเป็นส่วนๆ
3. ร่างภาพอย่างคร่าวๆ

4. ตรวจสอบขนาด สัดส่วน และตำแหน่งของวัตถุให้ถูกต้องพร้อมปรับปรุงแก้ไข รูปร่าง รูปทรง
5. ลงแสงเงารวม ๆ
6. เพิ่มรายละเอียดของแสงเงา และรายละเอียดของวัตถุ
7. ตกแต่ง ปรับปรุงแก้ไขจนภาพสมบูรณ์

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการวาดเส้นภาพหุ่นนิ่ง

ระยะ ของภาพช่วยให้ภาพวาดมีมิติ เกิดระยะใกล้ไกลในภาพ และทำให้ภาพที่วาดมีอากาศดูแล้วไม่ตัน ระยะในการวาดภาพ นิยมวาดอยู่ด้วยกัน 3 ระยะ เป็นอย่างน้อย คือ ระยะหน้า ระยะกลาง และระยะไกล ระยะของภาพ มีหลักในการวาด คือ วัตถุที่อยู่ใกล้ตา จะมีความคมชัดและมีรายละเอียดต่าง ๆ ที่ชัดเจนกว่า วัตถุที่อยู่ไกลตา เพราะเมื่อมองไปยังวัตถุ ตาจะถูกบังด้วยชั้นบรรยากาศที่อยู่รอบ ๆ ตัว ดังนั้น วัตถุที่อยู่ใกล้ตา จะถูกบังโดยชั้นบรรยากาศที่น้อยกว่าวัตถุที่อยู่ไกลตา กล่าวคือ ยิ่งวัตถุที่อยู่ไกลตามากเท่าไร จะถูกบังโดยชั้นบรรยากาศมากขึ้นเท่านั้น ทำให้ความคมชัด และรายละเอียดต่างๆของภาพลดลงตามลำดับพื้นผิว วัตถุแต่ละชนิดจะมีลักษณะพื้นผิวที่มีความแตกต่างกันไป มีทั้งลักษณะผิวมัน เรียบ มัน หยาบ ด้าน ขรุขระ ฯลฯ ในการวาดภาพ ผู้วาดจะต้องวาดให้เห็นถึงลักษณะความแตกต่างระหว่างพื้นผิวของวัตถุ แต่ละชนิดให้เกิดความชัดเจน เช่น วัตถุผิวมัน ควรเว้นขาวในส่วนที่ถูกแสงจัดหรือเป็นแสงสะท้อน และวาดให้ตัดกันอย่างชัดเจนของน้ำหนักตามที่เป็นจริงวัตถุผิวหยาบให้ใช้วิธีการกดดินสอ ขูด ขีด จุด หรือวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือไปจากการเรียงเส้นธรรมดา เพื่อสร้างลักษณะผิวให้สมจริง สีของวัตถุ การกำหนดสีของวัตถุ เราควรเปรียบเทียบสีของวัตถุให้ได้ว่าสีใดมีค่าน้ำหนักเช่นไรเมื่อถ่ายทอดออกมาเป็นขาวดำ เช่น สีแดง ม่วง น้ำเงิน จัดเป็นสีที่มีค่าน้ำหนักเข้ม สีเหลือง ส้ม ชมพู ครีမ် เขียวอ่อน จัดเป็นสีที่มีค่าน้ำหนักอ่อน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพของแสง และเงาที่จะเป็นตัวกำหนดค่าน้ำหนักอีกปัจจัยหนึ่งด้วย

4) พื้นหลัง (Background) พื้นหลังของภาพมีความสำคัญ ช่วยเน้นให้หุ่นที่วาดมีความชัดเจนดูมีมิติ และอากาศ การวาดภาพพื้นหลังมีอยู่ 2 ลักษณะใหญ่ ๆ ได้แก่

- 4.1) พื้นหลังแบบเรียบ คือ การลงน้ำหนักพื้นหลังให้มีค่าน้ำหนักเข้มอ่อนอยู่ด้านหลังของหุ่น หรือวาดพื้นหลังของภาพแบบสลับฝั่งน้ำหนักวิธีวาดภาพพื้นหลังแบบสลับฝั่งน้ำหนัก ให้วาดน้ำหนักพื้นหลังเข้มในด้านแสงของหุ่น และ วาดน้ำหนักพื้นหลังอ่อนในด้านเงาของหุ่น วิธีการนี้จะช่วย

คัดหุ่นให้เด่นขึ้นมาจากพื้นหลัง

4.2) พื้นหลังแบบมีทัศนียภาพอยู่ด้านหลัง คือการวาดพื้นหลังเปิดทัศนียภาพข้างหลังหุ่น วิธีการวาด คือ ผู้วาดจะต้องวาดทัศนียภาพข้างหลังหุ่นให้มีความชัดเจนน้อยกว่าให้ขาด จุดเด่น และรายละเอียดของภาพ เทคนิคการแรเงา การกำหนดแสงและเงาของบนวัตถุ

สามารถลำดับขั้นตอนให้เข้าใจง่ายขึ้นดังนี้

1) หารีควัตถุ แบ่งส่วนที่เป็นแสงกับเงาออกจากกันด้วยเส้นร่างเบา ๆ บนวัตถุแต่ละเอียดขึ้นที่วาด โดยแบ่งออกเป็นสองส่วนหยาบๆ ก่อน คือแสงและเงา

2) ลงน้ำหนักในส่วนที่เป็นเงาทั้งหมดด้วยน้ำหนักที่เบาที่สุดก่อน และแรเงาเพิ่มน้ำหนักในส่วนของเงาที่เข้มขึ้น โดยเปรียบเทียบน้ำหนักของเงาที่ลงใหม่กับเงาอ่อนและแสงที่เว้นไว้ตลอดเวลา เพื่อให้ได้น้ำหนักที่ใกล้เคียงความเป็นจริง การลงน้ำหนักแสงเงาควรลงรวมๆ ไปที่ละน้ำหนักทั้งภาพ ไม่ควรลงส่วนใดส่วนหนึ่งจนเสร็จ เพราะจะทำให้คูนน้ำหนักทั้งภาพได้ยาก

3) ควรมีการเน้นน้ำหนักในส่วนที่เข้มจัด เช่น ในส่วนของเงาตามขอบวัตถุที่วางติดอยู่กับพื้น และในบริเวณที่เป็นชอกถิก การเน้นเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการวาด เพื่อเพิ่มรายละเอียดของภาพให้สมบูรณ์

4) ในการวาดภาพผู้วาดอาจจะเพิ่มเติมหรือตัดทอนรูปจากหุ่นที่จัดได้ตามความเหมาะสม เช่น ถ้าหุ่นที่จัดมีมากเกินไปก็สามารถเลือกวาดเฉพาะส่วนที่เราต้องการได้ สิ่งสำคัญคือภาพที่วาดจะต้องมีความสมบูรณ์ ทั้งในด้านการจัดภาพ และความเหมือนจริงของน้ำหนักแสงเงา เนื่องจากข้าพเจ้าได้เสพงานประเภท จิตรกรรมทิวทัศน์ ในยุคสมัยของอิมเพรสชันนิสม์เป็นส่วนใหญ่ ข้าพเจ้าจึงมีความประสงค์ที่จะสร้างสรรค์งานจิตรกรรมทิวทัศน์ซึ่งมีตัวข้าพเจ้าเองประกอบอยู่ในตัวงานด้วย ในความเป็นพื้นที่ข้าพเจ้าจะเลือกสถานที่ จากความประทับใจของข้าพเจ้า

3.2.2 การสร้างสรรค์ผลงาน

ข้าพเจ้าเริ่มจากการลงสีกลมโทนสีทั่วทั้งภาพเพื่อกำหนดแสง เงา และตำแหน่งของวัตถุต่างๆภายในภาพ จากนั้นจึงเพิ่มรายละเอียดของวัตถุภายในภาพคั่นระยะ และรายละเอียดทั้งหมดภายในงาน

- งานชิ้นที่ 1 ใช้ชุดสี Pale lemon , Lemon yellow , Ultramarine , Permanent green middle

- งานชิ้นที่ 2 ใช้ชุดสี Pale lemon , Prussian blue hue , Ultramarine , Cerulean blue hue
- งานชิ้นที่ 3 ใช้ชุดสี Pale lemon , Prussian blue hue, Permanent alizarine crimson , Permanent green middle
- งานชุดที่ 4 ใช้ชุดสี Ultramarine , Cerulean blue hue, Titanium white , Permanent alizarine crimson

3.3 การแก้ปัญหาในการสร้างสรรค์ผลงาน

-มีปัญหาในการขยายภาพร่างลงในเฟรมผ้าที่ใหญ่ทำให้ จึงต้องมีการเพิ่มรายละเอียดในภาพ และ เพิ่มลวดตัดส่วนของรูปทรงในภาพตามความเหมาะสม

-มีปัญหาในการคุมน้ำหนักของสีในภาพ เนื่องจากที่เฟรมผ้ามีขนาดใหญ่จึงยากต่อการ ผสมสีในปริมาณที่มาก อาจมีการคลาดเคลื่อนของค่าน้ำสี ในภาพ

- มีปัญหาในการจัดหา และ สร้างภาพต้นแบบ ซึ่งบางครั้งได้สถานที่ที่ประทับใจ แต่ไม่สามารถบันทึกภาพกลับมาได้ จึงแก้ปัญหาด้วยการ บันทึกความรู้สึก ณ ที่แห่ง และกลับมาหาข้อมูลสถานที่ทางอินเทอร์เน็ต และหนังสือที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 4

การวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ศิลปะนิพนธ์ภายใต้หัวข้อ “พื้นที่ของฉัน” เป็นการถ่ายทอดเรื่องราว พรรณคดี ความเป็นส่วนตัว ผ่านมุมมองและภาษาภาพทางงานจิตรกรรม จำนวนงานทั้งสิ้น 4 ชิ้น ผลงาน ถูกนำมา วิเคราะห์องค์ประกอบจำนวน 2 ผลงาน ดังต่อไปนี้

4.1 การวิเคราะห์ผลงานโดยรวม

4.1.1 เรื่องราว (Subject)

นำเสนอเรื่องราวส่วนตัว ผ่านสถานที่ที่ข้าพเจ้าสนใจ ด้วยการจัดองค์ประกอบภาพระหว่าง ตัวข้าพเจ้ากับสถานที่นำมาสร้างสรรค์เป็นผลงาน โดยนำเนื้อหาจากสถานที่จริงที่ตัวข้าพเจ้าได้ไป พบเจอ

4.1.2 เนื้อหา (Concept)

นำเสนอพื้นที่ส่วนตัวที่ข้าพเจ้าสนใจ บอกเล่าเรื่องราวผ่านสถานที่ เพื่อตอบสนองความเป็น ส่วนตัว และพื้นที่ใหม่ๆ ในภาษาของงานจิตรกรรม

4.1.3 การแสดงออก (Expression)

ผลงานศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ มีการแสดงออกทางองค์ประกอบของภาพที่แตกต่างกันออกไป แต่ คงไว้ซึ่งลักษณะของสีแปร่ง ชูดสี ที่ถ่ายทอดออกมาผ่านงานจิตรกรรม โดยอ้างอิงจากศิลปะลัทธิ ประทับใจ (Impressionism) ที่มีสีแปร่ง และการวางสีในภาพอันเป็นเอกลักษณ์ เพื่อนำมาใช้ในการ แสดงออกทางอารมณ์ของตัวภาพ ทั้งในระหว่างทำงาน และภาพจบของผลงาน ผสมผสานกับมุมมอง ทางภาพที่เป็นส่วนตัวของข้าพเจ้าในการแสดงออก

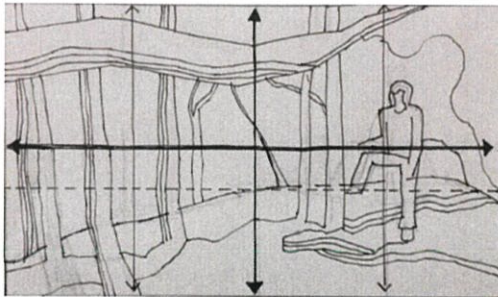
4.1.4 สัญลักษณ์ (Symbolic)

ผลงานศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ ตัวของข้าพเจ้าเองได้เป็นสัญลักษณ์ที่อยู่ในผลงาน แสดงออกถึงความ ขัดแย้งในภาพระหว่างสถานที่ และตัวของข้าพเจ้าในชุนคนักศึกษา

4.1.5 ทักษะทัศนธาตุ (Vision Element)

ภาพที่ 35 ภาพพื้นที่ของฉัน หมายเลข 1

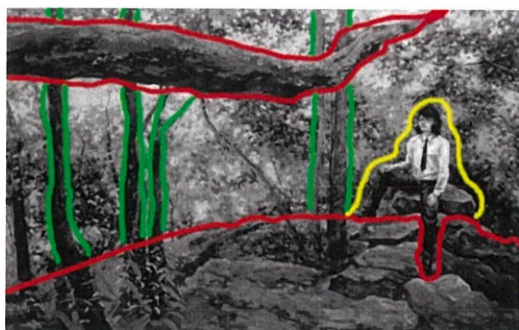
เส้น (Line)

จากการวิเคราะห์แสดงให้เห็นถึงเส้นระดับสายตา (Horizontal Line) ที่อยู่ในภาพ โดยใช้ตำแหน่งของปลายเท้าซ้ายเป็นตัวกำหนด ผสานกับเส้นแนวตั้งของต้นไม้และแนวขวางของก้านไม้ด้านบน ที่ช่วยสร้างให้ภาพมีระยะหน้า กลาง หลัง รวมถึงขีดหินที่เป็นระยะกลางที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างระยะหน้า และระยะหลังเข้าด้วยกัน เมื่อถอดองค์ประกอบจนเหลือเพียงแต่เส้น จะพบว่า เส้นจะทำหน้าที่เชื่อมแต่ละระยะของภาพให้ไม่ขาดกันมากจนเกินไป

สี (Color)

จากการวิเคราะห์ให้เห็น โครงสร้างของสีโดยรวม ในภาพ จะเห็นถึงการกระจายสีในตัวภาพ เพื่อให้ ภาพผลงานที่ออกมามีชุดสีที่มีความกลมกลืนเป็น หนึ่งเดียวกันทั้งภาพ โดยใช้โทนสีเป็นสีโทนเย็น ทำให้ภาพที่ออกมาถูกคลุมบรรยากาศให้รู้สึกถึง ของป่าที่ดิบชื้น ผ่านการใช้ตัวสีแบ่งระยะหน้ากับ หลังออกจากกัน โดยระยะหน้าจะเป็นสีที่เข้ม ระยะ หลังใช้สีขาว เป็นการเติมจุดแสงเพื่อให้ภาพระยะ หลังรู้สึกไม่ทึบตัน และช่วยสร้างให้ภาพมีมิติ

น้ำหนัก (Value)

น้ำหนักแสงที่สร้างขึ้นในผลงาน ถูกใช้เป็นส่วน แบ่งระยะของพื้นที่ให้ชัดเจนขึ้น ทำให้ภาพเกิด ความลึก โดยระยะหลังสุดจะเป็นระยะของแสง ส่วนในระยะหน้าที่เป็นก้อนหิน และท่อนไม้ขวาง ตามแนวเส้นสีแดง จะเป็นภาพส่วนที่ย้อนแสงซึ่ง เกิดจากระยะหลัง ในแนวเส้นสีเขียวที่เป็นต้นไม้ตั้ง ตรง จะถูกไล่จากสว่างทางด้านขวาไปหาเงามืดทาง ด้านซ้าย เพื่อสร้างความสมดุล และรักษาน้ำหนัก ของแสงเงากับจุดเด่นที่เป็นชุดนักศึกษาสีขาว

รูปทรง (Form)

จากการวิเคราะห์แสดงให้เห็นถึง ความขัดแย้งของ รูปทรงระหว่างพื้นที่ป่ากับตัวข้าพเจ้า ด้วยท่าทางนั่ง ที่สบายแสดงออกถึงพื้นที่ส่วนตัวที่มีต่อภาพ เสมือนกับนั่งพักผ่อนอยู่ในบ้าน หรือพื้นที่ส่วนตัวที่ แสดงออกถึงความสบายใจเมื่อได้อยู่กับพื้นที่นั้น

พื้นผิว(Texture)

จากการวิเคราะห์แสดงให้เห็นถึงพื้นผิวที่มาจากสีแปร่ง ซึ่งสีแปร่งที่เกิดขึ้นก็จะมีความแตกต่างกันออกไปตามพื้นผิวที่วาด ซึ่งแบ่งได้ 4 พื้นผิวที่ต่างกัน อย่างชัดเจนดังนี้

1. พื้นผิวของก้อนหิน ได้ใช้สีแปร่งที่มีขนาดใหญ่ และวางสีแปร่งตามแนวรูปทรงก้อนหิน เพื่อสร้างมวลให้ก้อนหินดูแล้วรู้สึกมีความแข็งเสมือนของจริง

2. ตามแนวของกิ่งไม้ ใช้สีแปร่งและความหนาของเนื้อสี แทนค่าของผิวไม้จริง เพื่อให้ภาพที่ดูความีระยะขึ้นมาจากระยะหลัง เมื่омองจากระยะใกล้

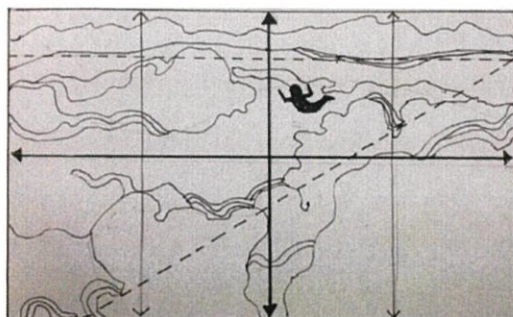
3. ใบไม้ถูกสีแปร่งในการวาดที่ฉับไว ทำให้ส่วนภาพที่มีความเล็ก ไม่จมหายไปกับภาพรวมทั้งหมด

4. พื้นผิวด้านด้านหลังถูกใช้สีแปร่งปิดให้ละลายรวมกัน พื้นผิวเรียบถูกปิดรวมกัน บ่งบอกถึงระยะที่ไกลออกไป

ภาพที่ 36 ภาพพื้นที่ของฉันทน์ หมายเลข 2

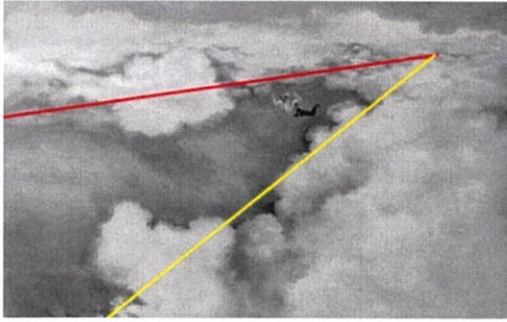
เส้น(Line)

จากการวิเคราะห์แสดงให้เห็นถึงเส้นระดับสายตา (Horizontal Line) ที่อยู่ในภาพ กับเส้นทแยงที่พุ่งลงมาเป็นเส้นนำสายตาให้มองไปหาคน ซึ่งเป็นจุดเด่นของภาพ จุดเด่นที่เป็นคน พุ่งเป็นเส้นตรง ค้างลงตามแรงโน้มถ่วงของโลก ทำให้เส้นที่ทำมาสร้างเป็นองค์ประกอบ มีความสัมพันธ์กัน

สี (Color)

จากการวิเคราะห์ให้เห็นโครงสร้างของสีโดยรวมในภาพ จะใช้สีฟ้าซึ่งเป็นสีโทนเย็นให้บรรยากาศท้องฟ้าที่สบายๆ โดยให้จุดเด่นที่เป็นตัวนักศึกษาก็กำลังกระโดดล้ม กลมกลืนไปกับบรรยากาศของภาพ แต่ใช้หมวกซึ่งเป็นสีเหลือง เป็นส่วนที่ทำให้คนกลายเป็นจุดเด่นขึ้นมา

น้ำหนัก (Value)

น้ำหนักแสงที่สร้างขึ้นในผลงาน ถูกใช้เป็นส่วนแบ่งระยะของพื้นที่ให้ชัดเจนขึ้น น้ำหนักของก้อนเมฆถูกทำให้สว่างกว่าน้ำหนักของท้องฟ้า เพื่อสร้างระยะหน้าและหลัง ในเส้นแถบสีเหลือง ถูกทำให้น้ำหนักเข้มที่สุด เพื่อให้รู้สึกว่าได้ก้อนเมฆ ยังมีตกลงไปอีก

รูปทรง (Form)

จากการวิเคราะห์แสดงให้เห็นถึง ความขัดแย้งของรูปทรงระหว่างพื้นที่บนท้องฟ้ากับจุดนักศึกษาที่ข้าพเจ้าใส่อยู่ รูปทรงของก้อนเมฆทำให้เป็นรูปทรงอิสระ (Free Form) ให้เหมือนกับของจริง ให้รู้สึกเบาสบาย ให้เสมือนคนที่กำลัง โดคร่ม กำลังอยู่บนท้องฟ้าจริงๆ

พื้นผิว (Texture)

จากการวิเคราะห์แสดงให้เห็นถึงพื้นผิวที่มาจากสีแปร่ง ซึ่งสีแปร่งที่เกิดขึ้นก็จะมี ความแตกต่างกันออกไปตามพื้นผิวที่วาด ซึ่งแบ่งได้ 2 พื้นผิวที่ต่างกัน อย่างชัดเจนดังนี้

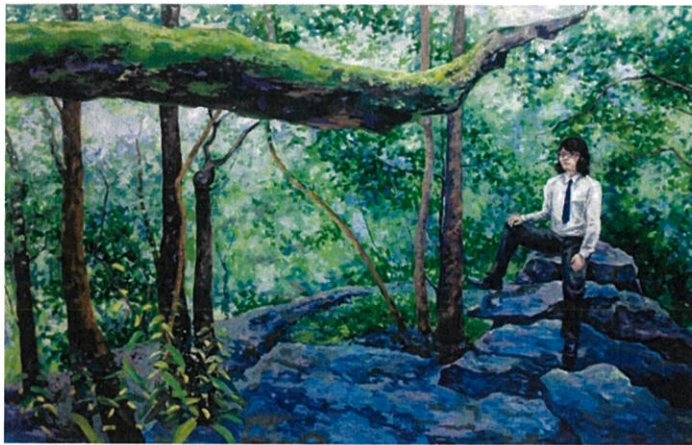
1. พื้นผิวของก้อนเมฆ ใช้สีแปร่งปิดให้ก้อนเมฆมีมวลขึ้นมา แต่ในขณะที่เดียวกันก็ต้องเกลี่ยสีให้ก้อนเมฆมีความรู้สึกเบา ด้วยพื้นผิวที่เรียบและกลืนรวมไปกับสีฟ้าที่อยู่ด้านหลัง

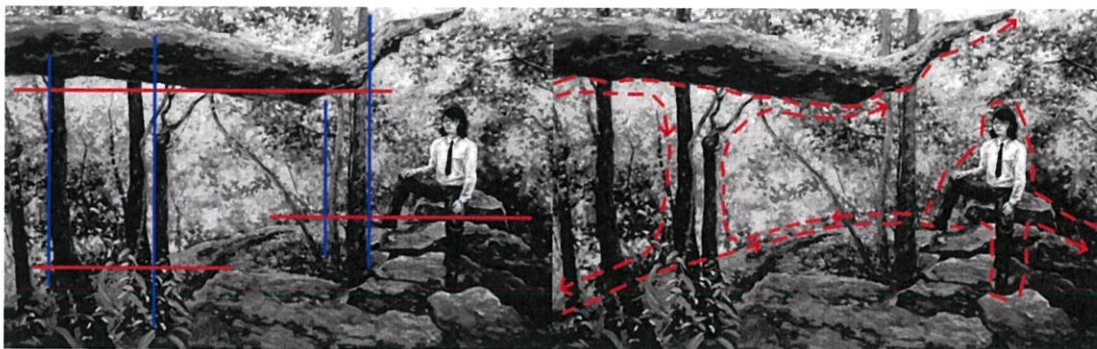
2. พื้นผิวของฟ้าจะสร้างให้กลมกลืนไปกับพื้นผิวของก้อนเมฆ ถูกเกลี่ยสีให้เข้ากัน เพื่อสร้างให้พื้นผิวมีความต่างกันไม่มาก เพราะต้องทำให้บรรยากาศรู้สึกบางเบา และสบาย

4.2 การวิเคราะห์การจัดวางองค์ประกอบ

ในศิลปะนิพนธ์ชิ้นนี้ ข้าพเจ้าได้นำผลงานชิ้นที่ 1 และชิ้นที่ 2 มาวิเคราะห์ตามหลักการจัดองค์ประกอบภาพทั้ง 7 ประการ ประกอบด้วย ความกลมกลืน (Harmony) ความหลากหลาย (Variety) ความสมดุล (Balance) สัดส่วน (Proportion) การเน้น (Dominance) ความเคลื่อนไหว (Movement) และการจำกัด (Economy) ดังนี้

ภาพที่ 37 ภาพพื้นที่ของฉันทน์ หมายเลข 1

ภาพที่ 37 แสดงความขัดแย้งของเส้นตั้งและเส้นนอน

ภาพที่ 38 แสดงโครงสร้างทิศทาง

4.2.1 ความกลมกลืน (Harmony)

ทิศทางของเส้นที่ประสานกัน ทำให้ภาพเกิดพื้นที่ว่าง ซึ่งเป็นส่วนของแสง ประกอบการแบ่งระยะหน้า ระยะหลัง แต่ถูกเชื่อมโยงจุดเด่นที่เป็นตัวคนในชุดนักศึกษาสีขาว ทำให้ภาพระยะหลังไม่แยกออกจากระยะหน้า รวมทั้งสีโทนแยกระหว่างก้อนหินสีฟ้ากับต้นไม้สีเขียว ทำให้ภาพเกิดความกลมกลืนมากยิ่งขึ้น รวมถึงกิ่งไม้ และก้อนหินที่ถูกสร้างองค์ประกอบให้เป็นส่วนที่นำสายตาไปหาจุดเด่น ทำให้เกิดความกลมกลืนระหว่างกิ่งไม้กับก้อนหินเพิ่มขึ้น

4.2.2 ความหลากหลาย (Variety)

ความหลากหลายในงานชิ้นนี้คือรูปทรงที่ขัดแย้งกัน ระหว่างกิ่งไม้และก้อนหิน กิ่งไม้ที่รูปทรงเป็นมวลกลมกับก้อนหินที่เป็นมวลเหลี่ยม ช่วยสร้างแสงเงาที่ต่างกันออกไป รวมถึงเส้นตัดกันระหว่างต้นไม้และกิ่งไม้ ก็ทำให้ภาพดูไม่หยุดนิ่งมากจนเกินไป ประกอบกับสีแปร่งที่วาดไปตามลักษณะของต้นไม้ และก้อนหิน ทำให้รายละเอียดของภาพมีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น

4.2.3 ความสมดุล (Balance)

ความสมดุลของภาพนี้เป็นดุลยภาพแบบอสมมาตร (Asymmetrical balance) เมื่อแบ่งระหว่างกึ่งกลางภาพ ความสมมาตรของรูปทรงที่เกิดจะแตกต่างกันออกไป แต่ความสมดุลที่เกิดขึ้น เกิดขึ้นจากการจัดวาง และการกระจายตัวของน้ำหนักแสงเงา ด้านซ้ายของภาพจะเป็นด้านเงาของต้นไม้หลายๆต้น แต่ด้านขวาของภาพ จะเป็นด้านแสงของตัวคนในชุดนักศึกษา จึงทำให้ภาพรักษาสมดุลระหว่างกันได้

4.2.4 สัดส่วน (Proportion)

สัดส่วนในผลงานเกิดจากภาพระยะหน้าของต้นไม้กับก้อนหินที่ได้วาดตามสัดส่วนจริง และถูกลดหลั่นลงไปตามหลักของทัศนียภาพ (Perspective) ทำให้ภาพมีความลึกลงไป

4.2.5 การเน้น (Dominance)

ภาพนี้มีการเน้นให้เกิดจุดเด่นด้วยแนวกิ่งไม้ด้านบนกับแนวก้อนหินด้านล่าง ที่ถูกทำให้เป็นเส้นนำสายตาหาจุดเด่นที่เป็นคนในชุดนักศึกษา รวมถึงแนวต้นไม้ที่ถูกลดสี และแสงเงา ที่อยู่ข้างๆ ตัวนักศึกษา ก็เป็นส่วนช่วยให้จุดเด่นเกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น

4.2.6 ความเคลื่อนไหว (Movement)

ในผลงานชุดนี้ ความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นจากแนวของกิ่งไม้ที่วิ่งเข้าหาจุดเด่น แนวของต้นไม้ที่

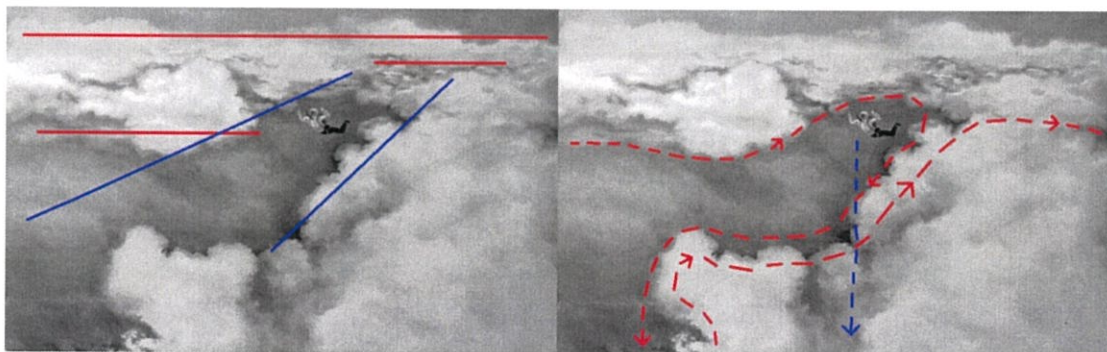
ตั้งขึ้น เพื่อให้การมองภาพรวมดูไม่นิ่งมากเกินไป รวมถึงสีแปร่งในรายละเอียดของภาพที่ทำให้ภาพดูมีความเคลื่อนไหว เมื่อสังเกตดูในระยะใกล้

4.2.7 การจำกัด (Economy)

ในงานชิ้นนี้ เมื่อมองถึงรายละเอียดที่ปลีกย่อยลงไป จะเห็นถึงการจำกัดพื้นที่ในลักษณะของการสร้างองค์ประกอบ คือ ภาพถูกจำกัดด้วยขนาดของเฟรม แต่ต้องทำให้เกิดความกว้าง และความลึกสังเกตได้จากใบไม้ด้านหลังที่ต้องทำให้กลืนไปกับแสง ทั้งนี้เพื่อจำกัดขอบเขตให้เป็นระยะหลัง เพื่อความกลมกลืน และไม่ขึ้นมาแข่งกับระยะหน้ามากเกินไป

ภาพที่ 38 พื้นที่ของฉันทน์ หมายเลข 2

ภาพที่ 38 แสดงความขัดแย้งของเส้นตั้งและเส้นนอน

ภาพที่ 39 แสดงโครงสร้างทิศทาง

4.2.1.1 ความกลมกลืน (Harmony)

ที่ว่างที่เกิดจากเส้นที่ทแยงลงมา ทำให้ภาพมีมิติ เกิดทัศนียภาพที่ลงตัว ประกอบกับโทนสีโทนเย็น เช่น สีฟ้า ทำให้ภาพมีความกลมกลืนมากยิ่งขึ้น รวมถึงการซ้อนทับของรูปทรงระหว่างสีของก้อนเมฆ และสีของท้องฟ้า เพื่อช่วยให้ภาพเกิดความกลมกลืน มีมิติระหว่างกันมากขึ้น

4.2.2.1 ความหลากหลาย (Variety)

ความหลากหลายในงานชิ้นนี้คือรูปทรงที่ขัดแย้งกันระหว่างชุดนักศึกษาที่เห็นได้ชัดเจนจากกึ่งกลางภาพ กับสภาพแวดล้อมที่เป็นท้องฟ้า ความขัดแย้งในภาพจึงกลายเป็นความหลากหลายเชิงสัญลักษณ์ พื้นที่กับชุดนักศึกษาที่ไม่น่าจะเข้ากันได้ ถูกนำมาจัดวางให้เกิดองค์ประกอบใหม่ในอีกรูปแบบ รวมถึงสีเหลืองจุดเล็กๆที่เป็นหมวกก็ช่วยสร้างความหลากหลาย และขับเน้นจุดเด่นให้เพิ่มขึ้นได้เป็นอย่างมาก

4.2.3.1 ความสมดุล (Balance)

ความสมดุลของภาพนี้เป็นดุลยภาพแบบอสมมาตร (Asymmetrical balance) เมื่อแบ่งระหว่างกึ่งกลางภาพ ความสมมาตรของรูปทรงที่เกิดจะแตกต่างกันออกไป ภาพทางด้านซ้ายจะมีก้อนเมฆน้อยกว่า แต่ก็ใช้สีที่เข้มกว่ามาแทนมวลของก้อนเมฆที่หายไป เช่นกัน ภาพด้านขวา จะมีมวลก้อนเมฆมากกว่าภาพด้านซ้าย แต่ถูกใช้สีขาวที่มาสสร้างเป็นมวลก้อนเมฆช่วยให้ภาพด้านซ้ายไม่หนักมากจนเกินไป เมื่อมองภาพรวม จึงรักษาระดับน้ำหนักของภาพได้เป็นอย่างดี

4.2.4.1 สัดส่วน (Proportion)

สัดส่วนในผลงานเกิดจากหลักของทัศนียภาพ (Perspective) ทำให้ภาพมีความลึกลงไปภาพนี้ถูกสร้างให้รู้สึกเหมือนกับภาพที่ถูกถ่ายจากเครื่องบินที่อยู่ด้านข้างคน โคจร

4.2.5.1 การเน้น (Dominance)

ภาพนี้มีการเน้นให้เกิดจุดเด่นด้วยชุดนักศึกษาที่โคจร ถึงแม้จะเป็นจุดเล็กๆ แต่ก็สร้างความขัดแย้งด้วยสัญลักษณ์ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งหมวกสีเหลืองเป็นสีที่ต่างออกไปจากสีส่วนใหญ่ที่อยู่บนภาพ ทำให้สีเหลืองที่จุดเด่น ได้ช่วยเน้นให้จุดเด่นดูชัดเจนขึ้นมาจากภาพ

4.2.6.1 ความเคลื่อนไหว (Movement)

ในผลงานชุดนี้ ความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นจากแนวตั้งที่คน โคจรกำลังกระโดดลงมาจากท้องฟ้า

องค์ประกอบภาพทำให้รู้สึกว่าคุณจะได้ลงมือทำตามแรงโน้มถ่วงของโลก เพื่อให้เกิดความสมจริงทางองค์ประกอบ และจับแน่นจุดเด่นได้ในอีกทาง

4.2.7.1 การจำกัด (Economy)

ในงานชิ้นนี้ เมื่อมองถึงรายละเอียดที่ปลีกย่อยลงไป จะเห็นถึงการจำกัดพื้นที่ในลักษณะของการสร้างองค์ประกอบ การสร้างมวลของก้อนเมฆเพื่อให้เกิดความหนาแน่น เป็นสิ่งที่ช่วยในการจำกัดพื้นที่ด้านข้างให้บีบเข้ามาหาจุดเด่น เพื่อให้จุดเด่น มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

บทที่ 5

บทสรุป

จากการที่ข้าพเจ้าชอบงานจิตรกรรมทิวทัศน์ในแบบอิมเพรสชันนิสม์ ทำให้ข้าพเจ้าหลงใหลในความสวยงามที่เกิดขึ้นจากการเขียนภาพในวิธีการต่างๆในการถ่ายทอดให้เป็นผลงานจิตรกรรม เป็นผลที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอผลงานจิตรกรรมทิวทัศน์ ในอุดมคติเชิงจินตนาการ ผ่านการถ่ายทอดจากสถานที่ที่ข้าพเจ้าประทับใจสู่ผลงานจิตรกรรม ซึ่งในภาพข้าพเจ้าจะเขียนรูปทรงบุคคลผ่านตัวข้าพเจ้าเอง เสมือนนายแบบในโลภมายาคติ ซึ่งตัวข้าพเจ้านั้นจะสวมใส่ชุดนักศึกษา เพื่อเกิดความขัดแย้งระหว่างตัวข้าพเจ้ากับพื้นที่ตรงนั้น โดยการใช้กระบวนการสร้างภาพจากต้นแบบที่เป็นภาพถ่าย นำมาถ่ายทอดสู่ผลงานจิตรกรรม โดยอาจกล่าวได้ว่านักศาสตร์ทั้ง 2 เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการสร้างผลงานได้อย่างมีเหตุผล โดยใช้สถานที่ที่ข้าพเจ้าประทับใจ เป็นสถานที่ต้นแบบเพื่อใช้ในการสร้างสรรค์งานจิตรกรรม แต่เพื่อการหยุดห้วงเวลาเพียง 1 วินาที จึงจะต้องใช้กระบวนการถ่ายภาพเข้ามาหยุดห้วงเวลาที่ต้องการเพื่อเป็นโครงร่างในการร่างแบบบนผืนผ้าใบ

ปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำงาน ปัญหาการบันทึกภาพสถานที่ที่จะสร้างเนื้อหาเรื่องราว เกิดขึ้นจากการใช้สถานที่ที่ข้าพเจ้าประทับใจ และท่าทางของตัวบุคคลในภาพ ไม่สอดคล้องกับองค์ประกอบในภาพ การที่เนื้อหาของภาพตามเรื่องราวที่เขียน ถูกถ่ายทอดออกมาสู่งานจิตรกรรมได้น้อย จึงไม่สามารถทำให้ภาพบ่งบอกเนื้อหาที่ต้องการได้ทั้งหมด ปัญหานี้ถูกแก้ไขจากคำชี้แนะ ของอาจารย์ผู้สอน 4 ท่านของกลุ่มที่ 1 และข้าพเจ้าก็ได้เปลี่ยนแบบจำลองเป็นแบบจำลองที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกับเนื้อหาเรื่องราวที่ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอมากที่สุด ปัญหาองค์ประกอบของภาพไม่มีความงาม ไม่เกิดอารมณ์สุนทรีย์ ในการถ่ายภาพนั้น ข้าพเจ้าจะต้องใช้จิตรนาการช่วยในการสร้างภาพ เพื่อเพิ่มลด องค์ประกอบของภาพในงานตามความเหมาะสม ทำได้ค่อนข้างยาก ทำให้ไม่เกิดความงามทางด้านองค์ประกอบภาพ และความงามทางด้านมุมมองของการจัดภาพ ถึงแม้การสร้างภาพออกมาหลายภาพก็ตาม ดังนั้นจึงต้องใช้โปรแกรมการตัดภาพ ตัดภาพที่มีส่วนเกินออกเพื่อให้เกิดความงามมากขึ้น ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าคาดว่า ผลงานของข้าพเจ้าจะสร้างความงามทางสุนทรีย์ภาพให้แก่ผู้รับชมงาน

บรรณานุกรม

- กุลนิตา เหลือบจำเริญ. 2553. องค์ประกอบศิลป์ : บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด : กรุงเทพฯ
- ฉัตรชัย อรรถปักษ์. 2553. องค์ประกอบศิลปะ : พิมพ์ครั้งที่ 6. บริษัทวิทย์พัฒน์ จำกัด : กรุงเทพฯ
- สวัสดี ดันตีสุข, สุชาติ สวัสดิ์ศรี. 2523. สรุปการอภิปรายเรื่องลักษณะทั่วไปของการวิจารณ์ศิลปะ : พิมพ์ครั้งที่ 1 : กรุงเทพฯ
- อารี สุทธิพันธุ์. 2535. ศิลปะกับมนุษย์. พิมพ์ครั้งที่ 4. บริษัท โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด : กรุงเทพฯ
- Cristina Acidini Lucbinal, Elena Capretti. 2003. The Great Master of Italian Art : Florence

<http://www.volegov.com/>

<https://www.facebook.com/pages/Kingdom-of-painting/>

ภาพผลงานศิลปะ

ชื่อผลงาน สถานที่ที่ฉันชอบ หมายเลข 1

เทคนิค สีอะครีลิคบนผ้าใบ

ขนาด 190x300 เซนติเมตร

ชื่อผลงาน สถานที่ที่ฉันชอบ หมายเลข 2

เทคนิค สีน้ำมันบนผ้าใบ

ขนาด 190x 300 เซนติเมตร

ชื่อผลงาน สถานที่ที่ฉันชอบ หมายเลข 3

เทคนิค สีอะครีลิค

ขนาด 190x300 เซนติเมตร

ชื่อผลงาน สถานที่ที่ฉันชอบ หมายเลข 4

เทคนิค สีน้ำมัน

ขนาด 190x300 เซนติเมตร

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นายจิตติกร ประจักษ์แสงสิริ
วัน เดือน ปีเกิด	20 มกราคม 2535
ที่อยู่	4/44 ซ.กาญจนาภิเษก 5 ถ. กาญจนาภิเษก ต.ตลาด อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี 082-496-9020
ประวัติการศึกษา	2552 โรงเรียนสุราษฎร์ธานี2 2556 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาวิชาจิตรกรรม
หัวข้อศิลปะนิพนธ์	สถานที่ที่ฉันชอบ My favorite place
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์อลิตา จันฟังเพชร